№№43–44
(2563–2564)

16 сакавіка 2007 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная воля».
Кошт — свабодны.

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...
Якуб КОЛАС

Да ўвагі!

Хто не зрабіў перадаплату і хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

Наведвайце сайт «Народнай волі»!

Паважаныя чытачы "Народнай волі"!
Знайсці нас у Інтэрнеце можна па адрасе **www.nv-online.info**
Там вы зможаце прачытаць артыкулы апошніх нумароў газеты і абмеркаваць іх, даведацца пра падзеі ў краіне і свеце на стужцы навін, напісаць электронны ліст у рэдакцыю.
Архіў газеты можна паглядзець па адрасе **http://nv.promedia.by**

РАЗБОРКІ

Кантралёры знайшлі самыя дарагія дзверы

У аўторак у Мінску на пасяджэнні ўрада заслухвалася пытанне аб ходзе рэканструкцыі беларускіх тэатраў. Нечакана для многіх абмеркаванне адбылося вельмі вострае.

Старшыня Камітэта дзяржаўнага кантролю **Зянон Ломаць** паведаміў прысутным, што дырэкцыяй будаўніцтва і рэканструкцыі Вялікага тэатра оперы і балета былі дапушчаны вельмі грубыя памылкі пры рэканструкцыі.

"Толькі ўмяшальніцтва Дзяржкантролю дазволіла сэканоміць 260 тысяч еўра на тэндэры па закупцы сцэнічнага абсталявання", — заявіў Зянон Ломаць.

Акрамя таго, па яго словах, *"на адных толькі дзвярах было "адмыта" 300 тысяч долараў"*.

Кіраўнік КДК паведаміў, што яго ведамства зацікавілася тэндэрам па закупцы гэтых самых дзвярэй, на якім, як сцвярджае чыноўнік, перамагла *"падстаўная фірма"*, якая наогул не займаецца вытворчасцю.

"2 мільярды рублёў за дзверы былі пералічаны па перадаплаце, але да саміх дзвярэй ой як далёка", — заявіў Ломаць.

Кантралёры высветлілі, што пералічаныя грошы фірма адразу ж перавяла на дэпазітныя рахункі ў "Пріорбанку".

Да ведама. *Асноўная мэта праграмы рэканструкцыі тэатраў — прывядзенне будынкаў у належны стан і арганізацыя бяспечнай работы, паколькі эксплуатацыя гэтых аб'ектаў звязана з масавым знаходжаннем людзей. Згаданая праграма ахоплівае 24 рэспубліканскія тэатры, у тым ліку тры тэатры рэспубліканскай уласнасці і 21 — камунальнай. Усяго на выкананне праграмы, зацверджанай пастановай урада №604 ад 24 мая 2004 года, прадугледжана выдзяленне больш як 32 млрд рублёў, у тым ліку за кошт сродкаў бюджэту — 7,499 млрд, мясцовых бюджэтаў — 20,86 млрд і горада Мінска — 4,5 млрд рублёў. За мінулыя тры гады (2004—2006) у цэлым па праграме асвоена 15,737 млрд рублёў, што склала 103,9% да плана. Па рэспубліканскім бюджэце праграма выканана на 184,9%. У той жа час аб'ём работ па рэканструкцыі і тэхнічным пераабсталяванні тэатраў камунальнай уласнасці ажыццёўлены толькі на 84,4%. За гэты перыяд не выкананы запланаваныя работы па рэканструкцыі і тэхнічным пераабсталяванні тэатраў у Брэсцкай вобласці (50,5%), Гродзенскай вобласці (17,8%) і ў Мінску (79,9%).*

ДАРЭЧЫ

Некалькі тыдняў таму на прэс-канферэнцыі, прысвечанай асноўным мерапрыемствам Міністэрства культуры Беларусі на сакавік, журналіст "Народнай волі" запытала ў першага намесніка міністра культуры **Уладзіміра Рылаткі**, ці вядомыя яму факты, калі сродкі, выдаткаваныя на рэканструкцыю і тэхнічнае пераабсталяванне тэатраў, былі выкарыстаны не па прызначэнні?

Уладзімір Рылатка — чыноўнік са стажам — вядома ж, адказаў, што такіх фактаў не высветлена: маўляў, у нас кожны рубель на ўліку.

Узнікае пытанне: першы намеснік міністра на той момант яшчэ проста не быў азнаёмлены з вынікамі праверкі Дзяржкантролю ці проста не хацеў выносіць смецце з хаты?..

ЗДАРЭННЕ

У Жлобіне расстралялі сям'ю цыганскага барона

Здарэнне адбылося каля другой гадзіны ночы. У дом па вуліцы Шасейнай, дзе жылі дачка і зяць цыганскага барона, пастукаліся невядомыя. Дзверы адчыніў зяць Людвіг Бур'янскі. Кілер стрэліў у мужчыну, а потым у яго жонку Святлану.

Дачка Бур'янскіх паспела выскачыць на двор праз акно і пабегла да дзядулі — цыганскага барона, які жыў у некалькіх хвілінах ад месца здарэння. Калі прыехалі супрацоўнікі Дэпартамента аховы, муж і жонка былі забітыя.

— На хаўтурах было некалькі тысяч чалавек. Адных машын з украінскімі, малдаўскімі, расійскімі, румынскімі нумарамі з'ехалася некалькі соцень, — кажа сусед забітых Аляксандр. — Уся вуліца была затлумлена цыганамі і гараджанамі. За працэсіяй самі чылі некалькі дзесяткаў міліцыянераў, быццам праводзілася нейкае шэсце ці мітынг. Усё ж цыганскі барон — асоба аўтарытэтная, таму забойства ягоных сваякоў — справа нечаканая.

Па словах суседзяў, сям'я Бур'янскіх займалася перакупкай катэджаў, таму забойства магло быць звязана з бізнесам. Суседзі, праўда, ведаюць няшмат: на вуліцы Шасейнай сям'я пасялілася толькі год таму.

У забітых мужа і жонкі засталася дачка і два непаўналетніх сыны.

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

Віктар ІВАШКЕВІЧ:

«Перамены на Беларусі без перамоў з уладай немагчымы...»

25 сакавіка ўсе, як кажа палітык Вінцук Вячорка, "несавецкія беларусы" святкуюць Дзень абвяшчэння Беларускай Народнай Рэспублікі.

Падрыхтоўка да свята вядзецца даўно — загадзя створаны спецыяльны аргкамітэт па падрыхтоўцы і правядзенні Дня волі.

*"Народная воля" вырашыла пацікавіцца ў намесніка старшыні Партыі БНФ і намесніка старшыні аргкамітэта **Віктара ІВАШКЕВІЧА**, якія мерапрыемствы запланаваны на 25 сакавіка.*

— Як мінімум разлічваем на мітынг на Кастрычніцкай плошчы, — адказаў спадар Івашкевіч. — Калі Кастрычніцкая плошча будзе недаступна, то ён адбудзецца ў тым месцы, дзе мы здолеем стаць.

— Дазвол на мітынг атрыманы?

— Заяўка на акцыю пададзена яшчэ месяц таму. Паводле закона, мы павінны атрымаць адказ не пазней як за 5 дзён. Значыць, 19 сакавіка нам мусяць даць канчатковы адказ.

— Скажыце шчыра: маеце надзею на дазвол?

— Мы разглядаем тры варыянты.

Першы — аналаг 19 сакавіка мінулага года. Мітынг не дазволілі, але пры гэтым плошча не была ачэпленая і ўлады не перашкаджалі людзям сабрацца і правесці мітынг.

Другі — падобна на тое, што адбылося 25 сакавіка мінулага года. Плошчу ачапілі міліцыянты, і людзі былі вымушаны ісці ў сквер Янкі Купалы.

Трэці — як было 25 лютага 1990 года. На мітынг, які адбываўся на плошчы Леніна і быў замоўлены БНФ, прыйшлі першы сакратар ЦК КПБ Сакалоў і прадстаўнікі Савета міністраў.

Самі разумееце — ступень верагоднасці гэтых варыянтаў — тайна! Але думаю, што мітынг 25 сакавіка адбудзецца ў любым выпадку.

— Цікава, а як Вы заклікаеце людзей прыйсці на плошчу? Да 25 сакавіка засталіся лічаныя дні, але, на жаль, большасць жыхароў Мінска не ведае, што канкрэтна адбудзецца ў гэты дзень і дзе адбудзецца. Няма ўлётак, якімі быў бы абклеены ўвесь горад...

— Не ведаю, чаму большасць не ведае... Раскіданы ўжо каля 400 тысяч інфармацыйных матэрыялаў і налепак, спецвыпуск газеты, ідзе хваля інфармацыі ў Інтэрнеце, незалежных СМІ. Так што значная частка людзей (прынамсі тыя, хто вызнае дэмакратычныя каштоўнасці) ведаюць. Ну а тыя, хто першапачаткова кажа: *"Я супраць усіх мітынгаў, мне на гэта напляваць"*, — нічога і слухаць не хочуць...

— Прабачце, але *"400 тысяч інфармацыйных матэрыялаў і налепак"* — гэта вельмі шмат. Яны распаўсюджваліся толькі ў рэгіёнах, ці ў Мінску таксама?

— 400 тысяч — гэта тое, што распаўсюджвалася толькі ў Мінску. А ў рэгіёнах і абласных цэнтрах — яшчэ недзе 300 тысяч.

— Пагадзіцеся, што *"400 тысяч"* у Мінску — гэта тая колькасць, якую немагчыма не заўважыць. Але нават у нашай рэдакцыі многія не бачылі тых улётак. А яны ж пры добрай арганізацыі павінны быць паўсюль: валяцца пад нагамі, вісець на кожным слупе...

— У самы бліжэйшы час будзем высвятляць, чаму гэта не так. Дапускаю, што распаўсюджвальнікі гэтую колькасць узялі, але яшчэ не раскідалі. Некаторыя, дарэчы, так і кажуць, што раскідаюць улёткі за некалькі дзён да 25 сакавіка, каб людзі не забыліся пра акцыю. Так што будзем спадзявацца, што ўсё яшчэ праявіцца...

— Зусім нядаўна "Народная воля" паведамляла пра налепкі, якія заклікаюць прадстаўнікоў улады і апазіцыі разам адсвяткаваць Дзень волі і разам выйсці на плошчу. Некаторыя адразу сказалі: маўляў, пры такім падыходзе ўвогуле не пойдзем на плошчу, бо стаяць побач з некаторымі прадстаўнікамі рэжыму — значыць, не паважаць саміх сябе...

— Лічу, што людзі нацыянальных і дэмакратычных перакананняў усё роўна прыйдуць на плошчу, каб прадэманстраваць сваю пазіцыю. А падобныя дзіцячыя заявы — на мой погляд, гэта проста недальнабачнасць і інфантыльнасць. Справа ў тым, што перамены на Беларусі без перамоў з уладай немагчымы. Калі, натуральна, разумець уладу не як аднаго канкрэтнага чалавека, а як правячую эліту, якая непасрэдна ўплывае на сітуацыю ў Беларусі. І без размовы з чыноўнікамі не адбудзецца пераменаў, бо мы не маем сілы для гэтага. Дый гэта было б контрпрадуктыўна, калі б апазіцыя мела намер павыганяць з працы некалькі тысяч чалавек, а на іх месца пасадзіць сваіх. Нават калі адзін чалавек збяжыць, то за ім тысячы чыноўнікаў не збягуць. Ім прыйдзецца працаваць...

— Значыць, Вы за тое, каб на плошчу прыйшлі і чыноўнікі, і апазіцыя?

— Так. На мой погляд, гэта нашмат лепш, чым наладжванне спадарамі Скрабцом і Фраловым 2 красавіка шэсця і мітынгу ў падтрымку нейкага яднання Беларусі і Расіі.

— Сёння асобныя грамадскія і палітычныя дзеячы кажуць пра тое, што 25 сакавіка многія апазіцыйныя лідэры будуць знаходзіцца недзе за межамі Беларусі. У адных — семінары, у другіх — важныя сустрэчы на міжнародным узроўні, у трэціх — яшчэ нешта. Як Вы да гэтага ставіцеся?

— Шэраг партый не ўдзельнічае ў аргкамітэце. І калі яны будуць адсутнічаць на плошчы 25 сакавіка, то гэта іх асабістая пазіцыя. Відаць, ім гэтая тэма проста не цікавая...

— Незалежныя аналітыкі кажуць, што некаторыя апазіцыйныя акцыі правальваліся менавіта з-за дрэннай арганізацыі. Ці ёсць у складзе аргкамітэта людзі, якія нясуць, скажам так, персанальную адказнасць за агітацыйную работу сярод рабочых МТЗ, трактарнага завода, швейных фабрык, супрацоўнікаў і студэнтаў БДУ — працуюць з людзьмі, тлумачаць ім, як важна ў гэты дзень быць разам і прыйсці на плошчу?

— Людзі з дэмакратычнымі перакананнямі сёння ёсць у кожнай сацыяльнай групе. Мы распаўсюджваем інфармацыю ў Інтэрнеце, у незалежных сродках масавай інфармацыі, і людзі, якія цікавяцца палітыкай, інфармацыю пра падзеі на плошчы маюць. Колькі ты адказных ні прызначай, немагчыма выгнаць на мітынг рабочых трактарнага завода, якія кажуць: *"А нам і так пакуль што харашо!"*. А той рабочы ці інжынер, які прызнае каштоўнасць незалежнасці і свабоды, ён сам прыйдзе на плошчу. Прыйдзе самастойна, а не ў калоне.

Марына КОКТЫШ.

ТРЭБА ВЕДАЦЬ

Рэспубліканскі лад і палітычныя свабоды ў нашай вызваленай ад імперскага ярма краіне былі выкладзеныя 9 сакавіка 1918 года 2-й Устаўной грамаце Выканаўчага камітэта Савета Першага Усебеларускага З'езда: "У межах Беларускай Народнай Рэспублікі абвяшчаецца вольнасць слова, друку, сходаў, забастовак, хаўрусаў; безумоўная вольнасць сумлення, недатыкальнасць асобы і памяшкання".

Такім чынам, якраз 9 сакавіка магло б лічыцца Днём Рэспублікі і/ці Днём волі.

Але менавіта 25 Сакавіка 1918 года была нарэшце і ўпершыню ў найноўшай гісторыі абвешчана незалежнасць Беларусі. Савет Беларускай Народнай Рэспублікі ў прынятай у Мінску 3-й Устаўной грамаце урачыста абвясціў: "Ад гэтага часу Беларуская Народная Рэспубліка абвяшчаецца незалежнай і вольнай дзяржавай".

Амаль год Савет БНР будаваў інстытуты ўлады незалежнай краіны, аднак нам не наканавана было тады пад ударамі ачмураных таталітарызмам ды хцівых суседзяў утрымаць крохкую дзяржаўнасць на даўжэйшы час.

На працягу ўсяго XX стагоддзя несавецкія беларусы ўшаноўвалі 25 Сакавіка як галоўнае беларускае свята, як Дзень Незалежнасці.

www.pbnf.by

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

Праляцеў міма Кіева. Пакуль...

У панядзелак шэраг расійскіх СМІ выйшлі з паведамленнямі, што ў Кіеў на сустрэчу з Віктарам Юшчанкам прыязджае прэзідэнт Беларусі. У Мінску журналісты наогул не маглі ні пра што даведацца, бо і сам Аляксандр Лукашэнка, і яго бліжэйшае атачэнне выхадныя праводзілі ў Сочы на гарналыжным курорце. І ўсё ж бліжэй да палудня кропкі над "і" былі расстаўлены: у сакратарыяце ўкраінскага прэзідэнта агенцтву БелаПАН паведамілі, што Лукашэнка не прыязджае ў Кіеў ні ў панядзелак, ні наогул на гэтым тыдні.

Больш за тое, дакладная дата візіту, які ўжо тры разы пераносіўся, і дасюль не вызначана.

Зазначым, што на пачатак тыдня была запланавана паездка прэзідэнта Украіны Віктара Юшчанкі ў Жытомірскую вобласць, а на 15 сакавіка — яго візіт у Данію.

І ўсё ж візіт А.Лукашэнкі ва Украіну рыхтуецца. Так, 6 сакавіка Віктар Юшчанка заяўляў: "Праз тыдзень у мяне будзе беларускі прэзідэнт".

Тым часам у Кіеве рэзка актывізавалі сваю дзейнасць прадстаўнікі беларускай апазіцыі. У аўторак тут адбылася прэс-канферэнцыя лідэраў Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоля Лябедзькі і Яраслава Раманчука, яе тэма — "Восень патрыярха", і прысвечана яна была менавіта Лукашэнку. З 14 па 25 сакавіка ў Кіеве прадстаўнікі беларускай і ўкраінскай апазіцыі маюць намер правесці фестываль "Беларуская вясна", прымеркаваны да гадавіны прэзідэнцкіх выбараў у Беларусі. Падчас фестывалю будзе паказаны фільм Юрыя Хашчавацкага "Плошча" і праведзена пікетаванне пасольства Беларусі ў Кіеве. 25 сакавіка, у Дзень Волі — гадавіну абвяшчэння незалежнасці БНР, у сталіцы Украіны пройдуць *"спаборніцтвы па лыжным бегу на асфальце на кубак Аляксандра Лукашэнкі, вядомага прыхільніка і папулярызатара гэтага мужнага віду спорту"*. Усе гэтыя акцыі скіраваныя на тое, каб нагадаць Віктару Юшчанку пазіцыю, якую ён агучыў пасля прэзідэнцкіх выбараў у нашай краіне: афіцыйны Кіеў поўнасцю падзяляў ацэнкі Еўрасаюза, які палічыў, што гэтыя выбары нельга было прызнаць чэснымі і дэмакратычнымі. Што ж адбылося зараз, і навошта Юшчанка пагадзіўся на сустрэчу з *"нелегітымным"* Лукашэнкам? Найбольш распаўсюджаная версія — Юшчанка выступае пасрэднікам на перамовах Еўрасаюза з беларускім лідэрам, і ягоная сустрэча з беларускім кіраўніком санкцыянавана ў Бруселі. Дарэчы, падобныя перамовы праводзілі з Леанідам Кучмам прэзідэнты Польшчы і Літвы, рыхтуючы былога прэзідэнта Украіны да таго, што яму прыйдзецца вызваліць прэзідэнцкае крэсла.

Лілія ВОРАНАВА.

РЭПАРТАЖ

Водападзел

Падобна, дэмакраты наблізіліся да таго, каб вызначыцца: хто ёсць хто?

Вільнюс. Нацыянальны камітэт Аб'яднаных дэмакратычных сіл Беларусі пры падтрымцы Савета Еўропы ў мінулыя выхадныя ладзіў тут канферэнцыю па падрыхтоўцы дакументаў, якія будуць вынесены на абмеркаванне Кангрэса дэмсіл, стратэгіі далейшых дзеянняў, нарэшце, — даты буйнога сходу. Аляксандра Мілінкевіча на сустрэчы не было. Не прыехаў, хаця шчыра абяцаў. Не прыехаў і ніводны з яго паплечнікаў: адзін, кажуць, лечыць зубы, другі — нагу, трэцяга жонка не пусціла...

Амаль тое самае адбылося напярэдадні, калі ў Мінску спрабаваў сабрацца Палітсавет дэмсіл, каб абмеркаваць набалелыя пытанні. У прызначаны час сабраліся лідэры партый і дэмакратычных рухаў, але Аляксандр Мілінкевіч не прыехаў. Не званіў, не папярэджваў... Пачалі расшукваць. Нехта з паплечнікаў былога кандыдата ў прэзідэнты паведаміў, што Мілінкевіча не будзе, бо ў яго сустрэча ў нямецкай амбасадзе. Як пазней высветлілася, сустрэча была прызначана значна пазней і па часе Мілінкевіч паспяваў на Палітсавет. Але не палічыў мэтазгодным уступіць у гаворку з паплечнікамі. (Магчыма, ужо трэба казаць былымі паплечнікамі.)

Здаецца, пра адзінства дэмакратычных сіл як галоўнае дасягненне мінулагодняй прэзідэнцкай кампаніі далей можна і не гаварыць, бо ўжо ўсім відавочна, што яго няма. І ўсё ж у Вільнюсе была прадпрынята спроба пошуку выхаду з сітуацыі, якая склалася.

Па-першае, Кангрэс вырашылі праводзіць; з Мілінкевічам ці без Мілінкевіча — гэта ўжо як ён сам і ствараемы ім рух "За свабоду!" палічыць мэтазгодным. Праўда, прыслухаўшыся да шматлікіх зваротаў, у тым ліку — Савета інтэлігенцыі, дату Кангрэса перанеслі арыенціравочна на 14—15 красавіка.

Па-другое, у цэлым адобраны праект так званай "малой Канстытуцыі" — дакумента, па якім дэмакратычныя сілы прапануюць краіне жыць у пераходны перыяд паміж дыктатурай і цывілізаванай дзяржаўнасцю. Распрацоўшчыкі праекта дакумента значна звузілі прэзідэнцкія паўнамоцтвы, прадугледзелі выбары дэпутатаў не толькі па аднамандатных акругах, але і па партыйных спісах, пашырылі паўнамоцтвы прэм'ер-міністра і органаў мясцовага самакіравання. Такі падыход быў падтрыманы: на агульную думку, народ больш не можа быць закладнікам памылак аднаго чалавека.

Па-трэцяе, як аснова зацверджана эканамічная праграма, падрыхтаваная дзвюма групамі распрацоўшчыкаў. Галоўнае ў ёй — адмова ад нематываванай прыватызацыі флагманаў беларускай прамысловасці, абяцанне эканамічных свабод для прадстаўнікоў малога і сярэдняга бізнесу (дэмакраты абяцаюць наогул вызваліць іх ад падаткаў на тры першыя гады), гарантаванне цяперашняга ўзроўню пенсій і заработных плат на перыяд рэфармавання эканомікі.

...Слухала я дакладчыкаў і марыла пра тое, як добра будзе жыць у такой Беларусі. Але надакучлівай мухай у зале круцілася пытанне: а ці прыйдуць дэмакраты да ўлады, каб рэалізаваць свае добрыя напрацоўкі; як яны збіраюцца гэта рабіць?

Пытанне наколькі неарыгінальнае, настолькі і няпростае.

Зразумела, што галоўнымі для стратэгіі перамогі з'яўляюцца тры блокі: папулярызацыя дэмакратычных ідэй і кандыдатаў сярод выбаршчыкаў, ціск на ўладу і мабілізацыя грамадства на абарону вынікаў народнага волевыяўлення. Прапановы традыцыйныя, і іншых у нашай сітуацыі не можа быць: павелічэнне тыражоў незалежных выданняў, улёткі, стварэнне спадарожнікавага тэлеканала, змены ў Выбарчае заканадаўства... Але ў людзей, якія не так даўно акунуліся ў палітычны вір і ў якіх яшчэ не так зашораныя вочы, ёсць цікавыя назіранні, якія даюць падставу як мінімум задумацца, а як максімум — зрабіць высновы, чаму дэмакраты аніяк не могуць перамагчы, а толькі церпяць паразу за паразай. Віктар Гарбачоў, лідэр прадпрымальнікаў з Барысава, параіў прысутным задумацца над пытаннем, пад чым кіраўніцтвам ідзе падрыхтоўка да святкавання Дня волі 25 сакавіка. Віктар буйнымі літарамі намаляваў "25" і стрэлачкамі вызначаў тых, хто з-за розных мерапрыемстваў абміне Мінск у гэты дзень і аніяк не зможа ўзяць удзел у акцыі пратэсту.

З 23 па 26 сакавіка адзін з фондаў, што працуе ў Беларусі, вывозіць у Літву групу дэмакратычных дэпутатаў, якія нядаўна былі абраны ў мясцовыя Саветы. Прыблізна 30 чалавек.

З 24 па 26 сакавіка ладзіцца семінар па гендэрнай палітыцы, на якім, зразумела, будуць прысутнічаць найбольш актыўныя жанчыны. Ён будзе праходзіць за межамі Мінска, колькасць — як найболей.

З 22 па 28 сакавіка група моладзі па 50 чалавек выязджаюць у Кіеў і Варшаву, каб там праводзіць мерапрыемствы да беларускага Дня волі.

З 22 па 31 сакавіка ў Германію выязджаюць 40 найбольш актыўных прадстаўнікоў інтэлігенцыі на семінары па грамадзянскай адукацыі.

Менавіта на 25 сакавіка розныя недзяржаўныя аб'яднанні прызначылі аднадзённыя выезды на нейкія важныя вучобы па важных і актуальных тэмах.

Ці выпадкова ўсё гэта? Ці выпадкова найбольш актыўную частку дэмакратычнага руху проста звозяць з Мінска, каб не былі гэтыя людзі на плошчы, каб і самі не ўдзельнічалі ў акцыі, і сяброў не прывялі? Ці выпадкова агітацыйныя матэрыялы (налепкі, улёткі і г.д.) былі раздадзены "ў рэгіёны", хаця акцыя будзе праходзіць у Мінску? І наогул, ці выпадкова для сустрэч з грамадскасцю дэмакратычныя лідэры ладзяць маршруты па глыбінцы і маленькіх гарадах, проста абмінаючы Мінск, хаця ўсім зразумела, што галоўныя палітычныя пытанні вырашае менавіта сталіца?..

Амаль ніколі яшчэ так адкрыта не ставілася пытанне аб дзейнасці спецслужб у дэмакратычным асяродку. Выступленне Віктара Гарбачова прысутныя сустрэлі апладысментамі. І калі сапраўды будуць зроблены высновы, то, на мой погляд, гэта стане галоўным вынікам канферэнцыі ў Вільнюсе. Бо не можа быць выпадковасцю такая колькасць глупства, якое мы назіраем у дзеяннях нават вельмі вядомых дэмакратаў.

Алена НОВІКАВА.

ДАРЭЧЫ

У Сочы Аляксандр Лукашэнка будзе катацца на лыжах да пятніцы. Разам з ім у Расіі бавіць час прадстаўнічая дэлегацыя прыкладна з пяцідзесяці чалавек, якая складаецца з вядомых беларускіх спартсменаў, артыстаў і чыноўнікаў ад спорту. Афіцыйных паведамленняў пра тое, што кіраўнік дзяржавы афіцыйна пайшоў у адпачынак, не было.

Народная Воля http://www.nv-online.info
16 САКАВІКА 2007 г.

ПРОТЕСТ

Запланированное Александром Лукашенко строительство Ледового дворца в Солигорске вызвало неожиданное для властей противостояние горожан

В Солигорске, не исключено, состоится референдум. В состав инициативной группы из 58 человек вошли индивидуальные предприниматели рынка "Старовокзальный" и активисты демократических организаций. Группа уже подала документы на регистрацию в райисполком. На рассмотрение жителей региона предлагается два вопроса: "Согласны ли вы на строительство Ледового дворца на месте рынка "Старовокзальный"? Считаете ли вы целесообразным, чтобы строительство Ледового дворца осуществлялось в основном за счет местного бюджета?"

О людях не думают, деньги не считают

Индивидуальные предприниматели рынка "Старовокзальный", согласно распоряжению исполкома, должны 1 апреля перебраться из центра города на окраину, на практически готовую автостоянку частных владельцев фирмы "Радуга-Свет".

— Да нам буквально навязали этот рынок, — рассказывала представительница администрации этой фирмы. — Приказали на заседании исполкома: "Забирайте рынок, потому что на его месте надо строить дворец". Пришлось второпях переоборудовать автостоянку. Конечно, стоянка была бы для нас выгоднее, но как отказаться? Мы не можем ссориться с властями, поэтому вы пишите без фамилий...

Однако предприниматели рынка "Старовокзальный" решили не уступать. Рассудили так: для Ледового дворца можно было подыскать и другое место, если уж он так необходим. У них свой резон: на краю города, куда выселяют рынок, выручка будет далеко не та. Для многих это прямая дорога к разорению, придется расставаться с продавцами — те останутся без работы... Да и вообще, нужен ли дворец? Почему власти не спросили у местных жителей мнения на сей счет?

— Мы опросили более тысячи покупателей. Все за то, чтобы рынок "Старовокзальный" остался на этом месте, — говорит предпринимательница Людмила Пушко, член инициативной группы по проведению референдума. — Муниципальный рынок давал ежемесячно 52 процента прибыли; прибыльной, несомненно, была бы и автостоянка. Разве можно назвать рачительным подход, когда вместо двух предприятий, дающих немалые деньги в казну, оставляют одно, при этом делая его менее рентабельным?

А если еще учесть, что две трети затрат на строительство дворца планируется взвалить на плечи города, то уже не только место строительства, но и целесообразность строительства вызывает у многих солигорчан удивление. А когда начинаешь разбираться в проблеме глубже — даже возмущение. Например, под площадкой рынка "Старовокзальный" проходит узел коммуникаций городского хозяйства, перенос его в другое место обойдется в многие сотни тысяч долларов. Понимая это, солигорские архитекторы предлагали строить дворец (коль так уж захотелось президенту) в другом месте: на свободной площадке, где надо было сделать всего лишь небольшой отвод, чтобы подключиться к коммуникациям. Но кому-то идея не понравилась. Вероятно, кому-то из тех, кто на народные деньги смотрит свысока.

Ради дворца власть ввела для всех обязательные субботники

На строительство Ледового дворца местному бюджету придется отстегнуть более 15 миллиардов рублей (без учета замены коммуникаций). Денег таких нет и близко. Председатель районного Совета депутатов Лидия Клишевич предложила *"строить дворец гуртом"*. Слова свои главный депутат Солигорщины озвучила на расширенном заседании местных народных избранников, куда также сошлись и съехались ответственные работники Солигорского горисполкома, представители облисполкома, а также депутат Палаты представителей от региона Калугин и член Совета Республики Миронова. Председатель Солигорского райисполкома Александр Римашевский рассказал, что определенная важная работа по "строительству гуртом" уже проведена. Райисполком распорядился о ежемесячных субботниках на предприятиях и учреждениях с перечислением денежных средств на спецсчет, рассчитывают также на деньги самих предприятий. РУП "ПО "Беларуськалий" уже выделил три миллиарда рублей, идет активный нажим и на сознательность предпринимателей. Вспомнил глава солигорской вертикали и о том, как "жали" на собственников автостоянки — Зайцева и Юрченко: "Ради дворца мы заставили их перепрофилировать автостоянку в рынок".

Про то, что город буквально задыхается от нехватки автостоянок, детям во дворах из-за машин ни попрыгать, ни побегать, вертикаль и депутаты не вспомнили.

Не проинформировали руководители города депутатов и о том, что в Солигорске назревает референдум, а ведь документы на регистрацию инициативной группы уже были сданы в исполком. Может, решили, что это несерьезно? Или для депутатов это не имеет значения?

Сколько можно обдирать?

В Солигорске в общей очереди на получение жилья томятся 7 тысяч 400 человек, в больнице не хватает современного оборудования, необходим новый роддом, из-за нехватки мест трудно попасть в общественную баню. Много других нерешенных социальных вопросов. Строительство Ледового дворца законсервирует их решение на неопределенное время. Солигорчане это понимают. А потому идея референдума становится все более популярной.

— Делают, что хотят. Сколько можно плевать на интересы людей? — говорит член инициативной группы Татьяна Кучинская. — Все мои знакомые — за референдум. Боятся, правда, открыто высказываться, на работе (из-за контрактов) помалкивают, но помогать обещали.

Брожение, действительно, по большей части пока глухое. Но все чаще ищут жители контакты с инициативной группой, приносят им информацию типа: директор предприятия N недоволен позицией исполкома в отношении проведения субботников, возражает. Правда, тут же вздыхают: дожмут, наверное.

А вот еще примеры высказываний, которые слышала автор этих строк.

— Зачем нам этот дворец? Хорошо, если я деньги только на один конек найду, — говорит уборщица ЖКХ Татьяна. — Нам осенью зарплату на 50 тысяч урезали, а теперь еще заставляют бесплатно на этот дворец пахать. Лучше бы дороги в порядок привели. На каблуках пройти невозможно.

— У меня друг в инициативной группе, — говорит сварщик Алексей. — Нет, он не предприниматель. Рабочий. А я не осмелился и уже жалею об этом. То, что предлагают ребята, — это смело и справедливо. В цеху у нас все гудят: в конце концов, до каких пор нас будут обдирать, даже не спрашивая согласия? Так что какой-то перелом в сознании людей назревает, референдум поддержим.

Тамара работает в РУП "ПО "Беларуськалий".

— Дочь моя в женскую партию "Надзея" вступила. Говорит, что в инициативной группе много женщин из этой партии. Я тоже хочу вступить. Референдум нужен, только бы власти чего-нибудь не придумали.

Кстати, две трети членов инициативной группы — женщины. Действительно, многие из них — из Белорусской партии женщин "Надзея". Эти женщины, как и мужчины из инициативной группы, из тех, кто научился не терять оптимизма даже в наших условиях. Стало быть, идее референдума уже придан хороший энергетический импульс.

Лариса НАСАНОВИЧ.

Солигорск.

ПАЛІТКУХНЯ

Палітсавету падшукалі замену

Улада ўнутры Аб'яднаных дэмакратычных сіл (АДС) ад Палітычнага савета на чале з Аляксандрам Мілінкевічам можа перайсці да аргкамітэта па падрыхтоўцы Кангрэса дэмакратычных сіл (КДС), які ўзначальвае Аляксандр Бухвостаў. Такі варыянт усур'ёз разглядаецца кіраўніцтвам АДС.

Палітычны савет не можа болей выконваць каардынуючую ролю ўнутры дэмакратычных сіл, а таму ягоныя паўнамоцтвы і функцыі мусяць перайсці ў рукі аргкамітэта па падрыхтоўцы і правядзенні Кангрэса. Такі лейтматыў выступленняў на апошнім пасяджэнні Палітсавета. Справа ў тым, што рашэнні Палітсавет прымае дзвюма трацямі галасоў, але склаліся такія блокі (Аляксандр Мілінкевіч, аргкамітэты па стварэнні БСДП (Народная Грамада) Міколы Статкевіча, Партыі свабоды і прагрэсу Уладзіміра Навасяда, незарэгістраваная арганізацыя "Малады Фронт" і БСДГ Станіслава Шушкевіча), якія блакіруюць працу органа. У выніку з 12 суб'ектаў — сябраў Палітсавета пяць "тарпедзіруюць Кангрэс", як выказаўся старшыня аргкамітэта па правядзенні КДС Аляксандр Бухвостаў.

На апошнім пасяджэнні якраз-такі адсутнічалі названыя палітычныя сілы, таму кворуму пасяджэнне не мела. Паўтарэнне падобнай сітуацыі вымусіла Палітсавет на поўным сур'ёзе ўзняць пытанне пра прыпыненне дзейнасці і нават пра самароспуск. Пакуль канчатковае вырашэнне пытання адкладзена. Але толькі да 15 сакавіка. Пагадняльная камісія мусіць канчаткова дапрацаваць усе прапановы па "Кампрамісе дзеля адзінства" Вінцука Вячоркі, з тым каб 15 сакавіка прыняць гэтыя дакументы. І працаваць, а не працягваць пустое высвятленне адносінаў паміж сабой. Калі не — дык Палітсавет проста самараспусціцца.

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

СТАЛІЦА

Цэны ашалелі

У лютым 2007 года на другасным рынку жылля Мінска (не ў новабудоўлях) цэны выраслі на 12,9%. Пра гэта паведамляе інтэрнет-цэнтр нерухомасці Realt.by. За люты сярэдняя цана за квадратны метр у Мінску вырасла на 174 долары — да ўзроўню 1519 долараў.

Хутчэй за ўсё цэны павышаліся на адна- і трохпакаёвыя кватэры. Яны падаражэлі на 14% і 15,4% адпаведна. Двух- і чатырохпакаёвыя — на 10,5% і 12% адпаведна. Лідэрамі па велічыні сярэдніх цэн на прапановы кватэр па-ранейшаму з'яўляюцца Цэнтральны (1854 долары за кв. м) і Савецкі (1707) раёны. Самыя нізкія цэны ў Заводскім (1436) і Ленінскім (1494) раёнах. Цэны ў іншых раёнах сталіцы вагаюцца на ўзроўні 1560 долараў за кв. м.

Кватэры ў новабудоўлях прапануюцца па камерцыйных цэнах ад 1000 да 1700 долараў за квадратны метр. Сярэдняя цана прапановы долевага будаўніцтва кватэр у Мінску складае 1450 долараў/кв.м.

Ну і як набыць кватэру па такіх цэнах?

Марына НОСАВА.

ПОЛИТКУХНЯ

Сколько стоит дружба Лу и Зю?

Дохлятиной воняет из Москвы... Помните: с этих лукашенковских слов белорусское телевидение не так давно начало репортаж о встрече белорусского правителя с его идеологическим братом Геннадием Зюгановым. Вслед за этим последовало еще несколько горстей пороха в дымящийся энергетический конфликт. Кажется, Владимира Путина еще никто не сравнивал с "бухгалтером захудалого колхоза". Перец ситуации, однако, не в оскорбительной риторике, давно уже ставшей визитной карточкой главного белорусского начальника. Впервые за время энергетического противостояния Лукашенко обратил критику не на олигархов и "Газпром", а лично на российского президента. Что за этим стоит в действительности?

Лукашенко проиграл энергетический раунд. И хоть Кремль не стал посылать белорусского правителя в нокаут, проигрыш очевиден. Это прослеживается и в настроениях в обществе, и в кулуарной риторике управленческой "вертикали".

Большинство обитателей Кремля полагает, что дожимать Лукашенко — значит подогревать революционную ситуацию в Беларуси. А на революции в Москве еще большая аллергия, чем на белорусского правителя. Это секрет полишинеля. Лукашенко понимает, что для России он хоть и "сукин сын", но в ближайшей перспективе незаменимый "сукин сын". Поэтому никакого белого полотенца, выброшенного на ринг. Наоборот, воинственность и риторика в духе *"мы вам покажем кузькину мать"*. Задача-минимум — погасить упаднические настроения в стране и продемонстрировать, что Лукашенко не хромая утка, а важный политический фактор, и не только в Беларуси, но и в Европе. Свой конфуз белорусский правитель пытается компенсировать петушиными наскоками, жесткой риторикой и намеками на готовность во внешней политике "лететь на двух крыльях". Но Лукашенко не собирается ограничиваться только словесной теледуэлью.

Есть основания полагать, что решение перенести действия в тыл врага, за линию Третьего Белорусского фронта, принято. Лучшая защита — это нападение. И здесь стоит выделить несколько направлений. Первое — информационно-пропагандистская работа в России. "Круглый стол", организованный в "Аргументах и фактах", — это лишь первая ласточка, за которой последуют новые инициативы. Режим нуждается в поддержке (или хотя бы ее видимости) части российской элиты. Из Москвы должны звучать голоса солидарности с Лукашенко как единственным союзником России. Равно как и должны озвучиваться данные социологических опросов, фиксирующие симпатии простых россиян к белорусскому экономическому чуду и его архитектору. Все это требует времени и самое главное — денег. Но это не тот случай, когда надо жалеть. Есть информация, что некий Мусиенко является куратором этого направления. Впрочем, почему некий? Именно его конторе под названием "Ecoom" было предоставлено право озвучивать данные социологических опросов в преддверии и сразу после завершения голосования на последнем референдуме.

На кого может рассчитывать белорусский "Красный дом" в России? На тех, кто болеет ностальгией по прошлому, кто жаждет помыть сапоги в Индийском океане, кого тошнит от демократии. Таковых немало. Лукашенко позиционирует себя как лидер сил реванша на всем постсоветском пространстве. Сегодня немногие действующие политики в России позволяют себе критиковать лично Путина. В ситуации "хочу, но не могу" многим симпатична роль крутого ковбоя из-под Шклова, которую играет белорусский правитель. Он-то и хочет, и может.

Другое направление — влияние на политические процессы, происходящие в самой России. Такая стратегия объясняет появление в Минске одного из лидеров европейских левых. Причем это уже второй визит венгерского коммуниста Дьюла Тюрмера за последних два месяца. И он неслучайно совпал с приездом в Минск лидера КПРФ Геннадия Зюганова. За минской тусовкой явно просматриваются очертания парламентских и президентских выборов в России. В свете сегодняшних отношений "Красного дома" и Кремля исход выборов носит для белорусского начальника громадное значение. Темперамент не позволяет Лукашенко быть сторонним наблюдателем. Можно предположить, о чем говорили с глазу на глаз два соратника. Есть ощущение, что беседа не завершилась на уровне заявлений "Мы будем за тебя молиться, Гена". Белорусские инвестиции в Геннадия Андреевича — это на самом деле не благотворительность, а вложения в собственную политическую безопасность местного правителя. Это небезопасный проект, но Лукашенко скорее всего будет рисковать. Выбор у него невелик. Неудивительно, что после встречи с Лукашенко лидер КПРФ особенно напирал, что *"смена власти в России неизбежна"*.

В белорусских условиях, когда отсутствует общественный контроль над государственными средствами, когда министр финансов публично заявляет, что денег от продажи оружия в бюджете нет, выделить десяток-другой миллионов долларов на братскую помощь проблемой не является. Если этого не делать, то и товарищ Зю покажет спину.

Анатолий ЛЕБЕДЬКО.

АКЦЫЯ

Яны таксама хацелі свабоды…

29 сакавіка ў 17.00 у трох месцах Мінска запланавана правядзенне сімвалічных акцый памінання бязвінна загінуўшых ахвяр сталінізму. Такое рашэнне прынята на чарговым пасяджэнні грамадскага аргкамітэта па ўвекавечанні памяці ахвяр рэпрэсій перыяду сталінізму па прапанове сакратара аргкамітэта Уладзіміра Раманоўскага.

Плануецца правядзенне акцый ва ўрочышчы Курапаты, парку Чэлюскінцаў і на ўскраіне мікраараёна "Лошыца". Паводле слоў У.Раманоўскага, на працягу гэтага тыдня неабходна завяршыць стварэнне абласных аргкамітэтаў і складанне спісу месцаў масавых расстрэлаў ахвяр сталінізму 1920—1940-х гадоў на тэрыторыі Беларусі па матэрыялах даследаванняў вучоных і інфармацыі з месцаў.

Як паведаміў даследчык тэмы сталінскіх рэпрэсій кандыдат гістарычных навук Ігар Кузняцоў, ужо сабрана больш за 200 тысяч рублёў ахвяраванняў на ўвекавечанне памяці бязвінна загінуўшых людзей. Удзельнікі пасяджэння падтрымалі прапановы вучонага аб накіраванні ў рэгіёны падпісных лістоў па зборы ахвяраванняў і завяршэнні гэтай акцыі да 1 ліпеня, а таксама аб звароце да кіраўнікоў грамадскіх арганізацый, партый і рухаў узяць удзел у акцыі 29 сакавіка.

Марат ГАРАВЫ.

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

Чыноўнікі адкажуць за самаўпраўства

Беспрэцэдэнтны выпадак: ГУУС Жодзіна (Мінская вобласць) узбудзіла крымінальную справу супраць мясцовых чыноўнікаў за перашкоды прадпрымальніцкай дзейнасці.

Індывідуальны прадпрымальнік з Жодзіна Мікалай Горбач чатыры гады ваюе з мясцовай вертыкаллю за права працаваць вадзіцелем маршрутнага таксі. Апошнім працоўным годам для прадпрымальніка стаў 2005-ы, пасля якога мясцовыя "Аўтапарк №18" і Жодзінскі гарвыканкам не працягнулі з ІП дамову на права займацца перавозкай людзей. Датуль гады тры прадпрымальнік змагаўся супраць самаўпраўства жодзінскіх чыноўнікаў.

Мікалай Горбач яшчэ 5 снежня 2006 года звярнуўся ў ГУУС Жодзіна і пракуратуру горада са скаргай на незаконныя дзеянні выканкама і "Аўтапарка №18", угледзеўшы ў дзеяннях службовых асоб прыкметы злачынстваў, прадугледжаных артыкуламі 232 (перашкоды прадпрымальніцкай дзейнасці) і 426 (злоўжыванне службовым становішчам) Крымінальнага кодэкса.

"Злоўжываючы службовым становішчам, з прычыны асабістых непрыязных адносін, што ўзніклі з-за занятай мною прынцыповай і крытычнай пазіцыі ў адносінах да арганізацыі перавозак маршрутнымі таксі, а затым, падчас правядзення конкурсу па размеркаванні маршрутаў, якія яны правялі з парушэннем заканадаўства, чыняць перашкоды мне на працягу доўгага часу ажыццяўляць прадпрымальніцкую дзейнасць, а менавіта: нематывавана адмаўляюць мне ў працягненні ці заключэнні дамовы на перавозку пасажыраў па маршруце №5, права на які я выйграў у выніку конкурсу, праведзенага ў 2004 годзе", — напісаў М.Горбач.

5 сакавіка ГУУС Жодзіна ўзбудзіла крымінальную справу па артыкуле 232 "Перашкоды прадпрымальніцкай дзейнасці" супраць дырэктара "Аўтапарка №18" Ірыны Саладухі і яе былога намесніка Сяргея Бялова.

Спецыяльнае расследаванне гэтай гісторыі "Народнай воляй" чытайце ў наступных нумарах.

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

ЕЎРАБАЧАННЕ-2007

Калдун задаволены

У паўфінале міжнароднага конкурсу песні "Еўрабачанне-2007" у Хельсінкі беларускі спявак Дзмітрый Калдун выступіць пад чацвёртым нумарам. Такі вынік жараб'ёўкі, што прайшла 12 сакавіка.

Перад Калдуном на сцэну выйдуць прадстаўнікі Балгарыі, Ізраіля і Кіпра. Усяго ў конкурсе ўдзельнічаюць прадстаўнікі 42 краін. 28 з іх пачнуць барацьбу за перамогу з паўфіналу, астатнія выступяць адразу ў фінале. Афіцыйны сайт "Еўрабачання" дае каментар Калдуна пасля жараб'ёўкі: *"У мяне цудоўная пазіцыя ў спісе паўфіналістаў. Шчыра кажучы, для мяне гэта не прынцыпова. Я зраблю ўсё, што ад мяне залежыць"*.

Паўфінал пройдзе 10 мая, фінал — 12 мая. Калдун выканае песню "Work your magic" (музыка Філіпа Кіркорава, тэкст Карэна Кавалерана).

Дзмітрый УЛАСАЎ.

Народная Воля http://www.nv-online.info
16 САКАВІКА 2007 г.

Грамадскасць патрабуе вызвалення Дзяніса Дзянісава

Маладзёжныя актывісты перадалі ў пасольствы дзевяці краін, што размешчаны ў Мінску, зварот з заклікам "прыняць адпаведныя меры, што прывядуць да вызвалення палітзняволеных", у тым ліку члена Аб'яднанай грамадзянскай партыі Дзяніса Дзянісава.

Нагадаем, член АГП Д.Дзянісаў быў затрыманы 16 лютага і цяпер знаходзіцца ў віцебскім следчым ізалятары № 2. Яго абвінавачваюць ва ўчыненні злачынства, прадугледжанага артыкулам 342 Крымінальнага кодэкса (арганізацыя групавых дзеянняў, што груба парушаюць грамадскі парадак). Прадугледжанае пакаранне — да трох гадоў пазбаўлення волі.

Арышт Дзянісава абмяркоўваўся і ў ходзе сустрэчы з прадстаўнікамі вярхоўнага камісара Еўрасаюза па знешняй палітыцы і бяспецы Хаўера Саланы.

Лідэр Партыі камуністаў Беларускай (ПКБ) Сяргей Калякін і старшыня АГП Анатоль Лябедзька падкрэслілі, што ніякага дыялогу з беларускімі ўладамі без удзелу аб'яднаных дэмакратычных сіл быць не можа.

Было таксама зазначана, што абавязковай умовай дыялогу ЕС з беларускімі ўладамі павінна стаць абмеркаванне пытання "аб палітычных зняволеных у краіне і іх тэрміновым вызваленні", абмеркаванне выбарчага заканадаўства Беларусі і практыкі яго прымянення, а таксама магчымасць доступу апанентаў улады да дзяржаўных СМІ і нармальныя ўмовы для развіцця партый, грамадскіх аб'яднанняў і незалежнай прэсы.

Таццяна КАРАВЯНКОВА.

Дашкевіч можа быць пазбаўлены права на амністыю

Адміністрацыя шклоўскай калоніі № 17, дзе адбывае пакаранне маладзёжны актывіст Дзмітрый Дашкевіч, вынесла маладому чалавеку чацвёртае папярэджанне. Гэта азначае, што Д.Дашкевіч можа быць пазбаўлены права на амністыю.

Пра гэта БелаПАН паведаміў таварыш Д.Дашкевіча Барыс Гарэцкі, які 11 сакавіка атрымаў ліст ад Дзмітрыя. *"Піша, што папярэджанне яму было вынесена за тое, што ён чытаў пасля адбою. Папярэджанне ўжо чацвёртае па ліку, таму, як напісаў Дашкевіч, ён лічыцца злосным парушальнікам рэжыму, які не стаў на шлях выпраўлення. Ён напісаў, што "на амністыю можна не спадзявацца",* — распавёў Б.Гарэцкі.

Апрача таго, паводле слоў Б.Гарэцкага, такая колькасць папярэджанняў пазбаўляе Д.Дашкевіча права на наведванне яго сваякамі.

Нагадаем, 1 лістапада 2006 года суд Кастрычніцкага раёна Мінска прызнаў Д.Дашкевіча вінаватым у дзейнасці ад імя незарэгістраванай арганізацыі "Малады фронт" (артыкул 193-1 Крымінальнага кодэкса) і прызначыў яму пакаранне ў выглядзе аднаго года і шасці месяцаў пазбаўлення волі ў калоніі агульнага рэжыму. Працэс праходзіў у закрытым рэжыме. 7 снежня Д.Дашкевіча перавялі з мінскага следчага ізалятара ў калонію ў Шклове (Магілёўская вобласць)

.

Сяргей ПУЛЬША.

ВАС ЦІКАВІЦЬ...

У свой час шырока рэкламавалася Дзяржаўная праграма адраджэння і развіцця вёскі на 2005—2010 гады. Цікава, колькі ж грошай было выдзелена для рэалізацыі гэтай праграмы ў 2006 годзе?

Зоя МАРАЧКІНА, служачая.

Больш за 14 трыльёнаў рублёў!

Спадарыня Марачкіна!

"Народнай волі" няцяжка адказаць на Ваша пытанне, паколькі мы маем афіцыйны дакумент, у якім утрымліваюцца ўсе неабходныя лічбы. Заўважым, што на рэалізацыю Дзяржаўнай праграмы адраджэння і развіцця вёскі з усіх крыніц фінансавання ў мінулым годзе прадугледжвалася выдзеліць 11,8 трыльёна рублёў, у тым ліку: за кошт бюджэту — 4,9 трыльёна рублёў; уласных сродкаў — 4,8 трыльёна рублёў; крэдытаў банкаў — 1,9 трыльёна рублёў; сродкаў інвестараў — 157,8 мільярда рублёў.

У рэальнасці лічбы па некаторых пазіцыях пераўзышлі тыя, якія планаваліся. Усяго на рэалізацыю Праграмы з усіх крыніц фінансавання было накіравана больш за 14 трыльёнаў рублёў.

Застаецца адна загадка: ці эфектыўна выкарыстаны гэтыя велізарныя сродкі? І колькі ж іх яшчэ спатрэбіцца, каб сапраўды адрадзіць паміраючую вёску?

З ПЕРШЫХ ВУСНАЎ

Аляксандр МІЛІНКЕВІЧ:

«Крызіс дэмакратычнага руху пачаўся адразу ж пасля выбараў»

19 сакавіка будзе роўна год, як прайшлі выбары прэзідэнта. Адзін з экс-кандыдатаў Аляксандр Казулін зараз у турме, з другім, ***Аляксандрам МІЛІНКЕВІЧАМ****, гутарыць карэспандэнт "Народнай волі"*

— Аляксандр Уладзіміравіч, праз год пасля выбараў даводзіцца канстатаваць, што дэмакратычны рух раскалоўся на некалькі частак...

— Я думаю, што ў беларускім дэмакратычным руху ёсць крызіс, і гэта зусім відавочна. Мы не выкарысталі цалкам увесь патэнцыял, які быў напрацаваны ў час кампаніі і выліўся ў акцыі пратэсту пасля 19 сакавіка. Гэта наш вялікі недахоп у працы, бо мы зацыкліліся на разборках паміж лідэрамі і практычна мала займаліся новымі людзьмі. А іх было шмат. Трэба выкарыстоўваць патэнцыял нашых людзей, арганізоўваць дзейнасць. Арганізуем дзейнасць — нармальна, будзем увесь час сядзець за "круглымі сталамі" — згубім настрой у грамадстве.

— Калі, на Ваш погляд, пачаўся крызіс?

— Я думаю, што адразу пасля выбараў, бо існавалі два альтэрнатыўныя падыходы да аднаго і таго ж пытання. Першы — працуем далей разам, другі — працуем кожны на сваю арганізацыю, але час ад часу робім супольныя акцыі. Я — за першы, таму што заўсёды выступаў за аб'яднанне ўсіх сіл, якія ёсць, — і партыйных, і беспартыйных. Толькі ў гэтым я бачу залог перамогі — іншага варыянту няма.

— Тым не менш адразу пасля выбараў знешне не было бачна, што ў дэмакратычным руху ўжо пачаўся раскол...

— Я і не кажу, што гэта адразу ж кідалася ў вочы. Аднак калі ў маі мінулага года мы паехалі падводзіць вынікі кампаніі па ўсіх абласцях, то ўжо на той момант было ўсё відавочна — са мной адправіўся толькі Вінцук Вячорка. Адзінда візіты зрабілі другія лідэры партый, але камандай мы ўжо больш не ездзілі. Нават вынікаў як след не падвялі. І, я лічу, што гэта быў першы сімптом расколу дэмакратычнага руху.

— Ці бачыце Вы нейкія вынікі сваёй працы за гэты год?

— Я для сябе лічу, што год быў плённы, але шкадую аб тым, што спрабаваў арганізаваць шырокі рух праз Палітычны савет. Гэта аказалася немагчымым, таму што і сам Палітсавет не аб'яднаны. Аднак я не згубіў кантакт з лідэрамі партый, і гэта таксама важна.

— Калі б 19 сакавіка гэтага года зноў праводзіліся выбары, якую колькасць галасоў Вы набралі б зараз?

— Ёсць жа незалежная сацыялогія, якая паказвае, што пасля выбараў ва ўсіх рэйтынг зніжаецца, хоць у мяне, я лічу, застаецца дастаткова высокім — сёння за мяне гатовы галасаваць 11—12 працэнтаў. Калі ўспомніць 2001 год, праз год пра кандыдатаў у прэзідэнты ўжо мала хто помніў, і іх рэйтынг знізіўся да ўзроўню статыстычнай памылкі.

— А што кажуць сацыёлагі аб рэйтынгу Аляксандра Казуліна, які зараз у турме?

— Яго рэйтынг па гэтых жа звестках — каля 5 працэнтаў. Крыху таксама знізіўся, але гэта нармальна. Кажуць, што пасля выбараў палярызацыя знікае і ва ўсіх кандыдатаў абавязкова падаюць лічбы.

— У апошні час гучаць прапановы, каб на Кангрэсе адзіным кандыдатам аб'яднанага дэмакратычнага руху быў абраны Аляксандр Казулін, якому зараз вельмі неабходна маральная падтрымка. Як Вы да гэтага ставіцеся?

— Мае адносіны да Кангрэса шмат разоў агучаны, і я іх не мяняю. Я лічу, што трэба працаваць супольна з адным штабам і з адным лідэрам, і Кангрэс павінен вырашаць, хто для яго сёння найбольш эфектыўны лідэр, каго лягчэй раскручваць, з кім лягчэй ісці. Аляксандр Казулін, безумоўна, вельмі годны чалавек, якому патрэбна маральная падтрымка. І, калі казаць, што вынікам Кангрэса павінна стаць маральная падтрымка Казуліна — гэта адно. Калі казаць пра эфектыўнасць супольнай працы на карысць дэмакратычных каштоўнасцяў — гэта можа быць іншае. Я б не супрацьпастаўляў адно аднаму. Проста хачу, каб гэта быў перш за ўсё легітымны Кангрэс. Па-другое, з шырокім прадстаўніцтвам. І трэцяе — адзіны лідэр павінен быць вызначаны тайным галасаваннем.

— А ці магчымы ў прынцыпе дыялог з уладамі?

— Ведаеце, я, з аднаго боку, прагматык і бачу, што сёння ўлада паказвае сваю непадрыхтаванасць да дыялогу. Але калі прапануеш дыялог, то ты выйграеш. У першую чаргу — маральна. І мой зварот да Аляксандра Лукашэнкі — гэта ж не толькі да яго, але і да грамадскасці, да міжнароднай супольнасці, да людзей, якія ва ўладзе. Праўда, адказу мне да гэтага часу ніякага няма.

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

БЛІЦ

Дык што ж будзе 25 сакавіка?

Некалькі тыдняў таму карэспандэнт "Народнай волі" выйшаў на вуліцы сталіцы і пытаўся ў мінакоў: "Ці ведаеце Вы, што адбудзецца 25 сакавіка?"

Сёння гэтае ж пытанне мы вырашылі задаць прадстаўнікам апазіцыі і супрацоўнікам дзяржаўных структур.

Анатоль ЛЯЎКОВІЧ, выконваючы абавязкі старшыні Беларускай сацыял-дэмакратычнай партыі (Грамада):

— 25 сакавіка — знакавая дата ў гісторыі нашай краіны. На сённяшні дзень гэтая дата — мост паміж мінулым і будучым. Наша задача — абазначыць гэта. Што канкрэтна адбудзецца ў гэты дзень, я не ведаю — гэтым займаецца аргкамітэт, у дэталі я пакуль не удаваўся. Мяне засмучае тое, што сярод апазіцыі дагэтуль няма згоды наконт таго, як святкаваць гэтую дату. Гэта звязана з тым, што зараз унутры апазіцыі існуе крызіс, які неабходна пераадолець. Дарэчы, мне апошнім часам не вельмі падабаецца, як сябе паводзіць той жа Аляксандр Мілінкевіч. Мне здаецца, ён праводзіць не сваю палітыку, а нечыя загады. Ён падзяляў нашыя погляды, казаў, што Лукашэнка не зрабіў ніводнага кроку насустрач нам, Лукашэнка не выканаў патрабаванні, якія вылучыў Еўрасаюз... І тут жа Мілінкевіч піша адкрыты ліст дыктатару... Дзе логіка?

Віктар КАРНЯЕНКА, адзін са стваральнікаў незарэгістраванага руху "За свабоду!":

— Я спадзяюся, што гэты дзень сапраўды стане святочным. Я спадзяюся, што менавіта ад 25 сакавіка распачнецца дыялог паміж дэмакратычнымі сіламі і прадстаўнікамі ўлады. Я спадзяюся, што ў гэты дзень не будзе разгону. Бо 25 сакавіка пройдзе мірная дэманстрацыя.

Аляксандр Мілінкевіч сказаў, што ягоны ліст, накіраваны Аляксандру Лукашэнку, атрымаў добразычлівую рэакцыю ў прадстаўнікоў улады. Гэта сапраўды так. Праўда, канкрэтныя прозвішчы людзей з уладных структур называць, я думаю, не варта. Па крайняй меры, гэта справа самога Мілінкевіча. Але я спадзяюся, што сёлета 25 сакавіка стане вызначальным днём.

СУПРАЦОЎНІК прэс-службы Аляксандра Лукашэнкі, (сябе назваць адмовіўся):

— Паўла Мікалаевіча (Павел Лёгкі — кіраўнік прэс-службы А.Лукашэнкі. — **Аўт.**) няма на месцы. Але пытанне, якое вы задаяце, адносіцца не да нашай кампетэнцыі. Мы займаемся крыху іншымі пытаннямі. Увогуле, нічога пісаць не варта. Да пабачэння...

Святлана ШЫЦІНАВА, супрацоўніца прэс-службы Мінгарвыканкама:

— Мне нічога не вядома. Мітынгамі ў нас займаецца ўпраўленне ідэалагічнай працы. Тэлефануйце туды. (Тэлефон, які нам назвалі, упарта не адказваў. — **Аўт.**)

Юрась БЕЛЕНЬКІ, выконваючы абавязкі старшыні Кансерватыўна-Хрысціянскай партыі БНФ:

— 25 сакавіка паўторыцца мінулагодні сцэнар — людзей павядуць з плошчы Каліноўскага ў сквер Янкі Купалы. Так было ў 2006 годзе, і я лічу, што гэта здрада. А зараз увогуле са свядомасці беларусаў хочуць знішчыць нават назву свята. Ідзе грубая падмена паняццяў. Нацыянальнае свята — абвяшчэнне Беларускай Народнай Рэспублікі — на нейкі дзень адзінства. І кампанія ўжо распачалася — выпушчаны ўлёткі, друкуюцца матэрыялы ў газетах. З кім праводзіць гэты дзень адзінства? З чалавекам, які вынішчае ўсё беларускае — мову, сімволіку, культуру?.. А ўвогуле я лічу, што ў беларусаў ёсць толькі адно сапраўднае свята — гэта Дзень волі.

Зміцер БАНДАРЭНКА, каардынатар грамадзянскай ініцыятывы "Хартыя-97":

— Усе апошнія гады свята 25 сакавіка афіцыйнай уладай не адзначалася. Больш за тое, удзельнікаў святкавання жорстка прэсінгавалі. Але мой прагноз такі — у гэтым годзе свята 25 сакавіка будзе больш падобна на дзяржаўнае свята, чым калі-небудзь. Я быў адным з ініцыятараў таго, каб гэтае свята адзначалі разам і прадстаўнікі апазіцыі, і прадстаўнікі ўлады. Ва ўладзе ёсць патрыятычныя людзі, якія разумеюць, што дзень 25 сакавіка павінен быць дзяржаўным святам. Я прыхільнік канцэптуальнага дыялогу паміж усімі зацікаўленымі асобамі. Праўда, ёсць апасенні, што такі дыялог паспрабуюць сарваць прарасійскія сілы, якія ёсць ва ўладзе.

Апытанне праводзіў Віталь ГАРБУЗАЎ.

ЗАКУЛІССЕ

Міратворцы

Мікола Статкевіч і Павел Севярынец, якія адбываюць пакаранне за арганізацыю вулічных дэманстрацый пратэсту супраць фальсіфікацыі вынікаў выбараў і рэферэндуму 2004 года, звярнуліся да лідэраў апазіцыйных партый і рухаў. Яны заклікалі іх адмовіцца ад узаемных публічных абвінавачанняў і паказаць адзінства напярэдадні вясновых вулічных акцый.

У сваім звароце Мікола Статкевіч і Павел Севярынец нагадваюць, што ў лістападзе 2004 года ўсе грамадскія лідэры дамовіліся не вінаваціць адзін аднаго ў прэсе, а весці канструктыўны дыялог дзеля агульнай мэты — усталявання дэмакратыі ў краіне.

У бліжэйшы час Рада беларускай інтэлігенцыі таксама паспрабуе паўплываць на сітуацыю сваім маральным аўтарытэтам. Прадстаўнікі дэмакратычных сіл фактычна самі папрасілі пра гэта кіраўніка Рады Уладзіміра Коласа, прызнаўшыся, што ніякага сумеснага дыялогу з камандай Мілінкевіча не атрымоўваецца. І сапраўды, нават на нядаўнюю сустрэчу ў Вільнюсе, на якой вырашаўся лёс Кангрэса дэмсіл і асноўных дакументаў, якія будуць на яго вынесены, не прыехаў ні сам Мілінкевіч, ні хтонебудзь з яго прадстаўнікоў. Магчыма, інтэлігенцыі ўдасца запэўніць вялікіх начальнікаў, што, ідучы такім шляхам, яны зацягваюць Беларусь у яшчэ большую бездань.

Ігар МАРОЗАЎ.

ПАЗІЦЫЯ

Павіншавалі ветэрана...

...З года ў год успамінаю тую зімовую ноч напрыканцы вайны, калі атрымаў сваё апошняе раненне. Разам са сваім узводам мы выконвалі загад — паставіць на нейтральнай паласе супрацьтанкавыя міны. Немцы нас заўважылі і адкрылі шалёны агонь, куля апякла мне правую руку...

Тое было 23 лютага 1945 года. І з тае пары гэты дзень, які прыпаў на колішні Дзень Чырвонай арміі, а цяпер — Дзень абаронцаў Айчыны, як бы ні мянялася наша стаўленне да самога гэтага свята, для мяне асабліва памятны і хвалюючы. Згадваю падзеі таго дня, сваіх сяброў па беларускай партызанцы і франтавых дарогах, з якімі ішоў у агонь. Многія сваімі жыццямі высцілалі шлях да Перамогі, не дайшоўшы да яе ўсяго некалькі крокаў.

Мне пашчасціла выжыць, і я лічу доўгам свайго сэрца ўвасобліваць іх подзвіг дзеля Радзімы ў сваіх вершах, артыкулах, публічных выступах. І гэтым разам, напярэдадні 23 лютага, перадаў у раённую газету "Прысожскі край" такі верш. Яго прынялі, абяцалі надрукаваць у святочным нумары. Але верш не выйшаў. "Так атрымалася", — вось і ўсё, што мне патлумачылі.

Ну добра, думаю, — не атрымалася дык не атрымалася. Сам прачытаю верш у раённым Доме культуры на святочным канцэрце, куды мяне раней заўжды запрашалі.

Але запрашэнне я ўпершыню не атрымаў. Павіншавалі, называецца, партызана і франтавіка. Не думаю, што з-за таго, што заяваў з 16 падлеткавых гадоў ці мала ўзнагарод маю — іх у мяне хапае. Прычына, як разумею, у іншым: я ніколі не хаваў і не хаваю сваёй свядомай грамадзянскай пазіцыі, дэмакратычных поглядаў і перакананняў. А сённяшняй уладзе не патрэбны людзі, якія думаюць сваёй галавой і адважваюцца адкрыта выказваць свае думкі, шануюць родную мову, культуру. Такія, па ўсім відаць, заносяцца ў "чорны" спіс "неблагонадежных" — ну ледзь не як у 1937-м. А я ж друкуюся ў незалежніцкіх выданнях — "Народнай волі", "Нашым слове". Логіка начальства як на далоні: колькі ж можна цярпець такога? Дзіўна, што дагэтуль неяк цярпелі.

Публікуюся яшчэ з савецкага часу ў рэспубліканскіх часопісах і газетах, выдаў сем кніг паэзіі і прозы. Мясцовае кіраўніцтва, відаць, добра парупілася, каб ні адна (!) з іх не трапіла ў сельскія і школьныя бібліятэкі раёна. Да якога лёкайства трэба апусціцца, каб такое ўзвесці ў норму?

Кажу пра "норму" ідэалагічнага ўціску, які ўкараняецца ва ўсім нашым жыцці і на ўсіх абсягах краіны. Днямі тэлефаную ў адно са сталічных **прыватных** выдавецтваў, дзе рыхтуецца (а можа, ужо і не рыхтуецца) да друку мая новая кніга. Рэдактарка, вельмі інтэлігентная, мілая жанчына, з якой мы добра разумеліся, раптам кажа: маўляў, той пісьменнік (вядомы, паважаны, таленавіты), які пагадзіўся напісаць прадмову да маёй кнігі, ну ніяк не падыходзіць. Ужо другога падабралі — дзеяча з чаргінцоўскага саюза...

Далей — болей:

— А вы, Фелікс Уладзіміравіч, ужо ўступілі ў новы пісьменніцкі саюз? Ну як жа, трэба, абавязкова трэба — вы ж будзеце там ударнай сілай!

Вось яно што, аказваецца: ужо і прыватныя, недзяржаўныя выдавецтвы пастаўлены пад дзяржаўнае ідэалагічнае "ружжо", займаюцца вярбоўкай жывых "штыкоў" для генерала Чаргінца. Я не маю такога высокага звання, але маю гонар і годнасць. Таму адказаў, разумеючы, якім будзе фінал гісторыі з выданнем маёй кнігі: падтрымліваў і падтрымліваю той пісьменніцкі Саюз, у якім былі Янка Купала і Якуб Колас, Пімен Панчанка і Максім Танк, Уладзімір Караткевіч і Васіль Быкаў. У якім зараз — найслынныя, найталенавітыя творцы Рыгор Барадулін, Ніл Гілевіч, Генадзь Бураўкін, адораная творчая моладзь...

Пасля размовы ўзяў аркуш паперы і напісаў новы верш, які прапаную ўвазе чытачоў "Народнай волі".

Фелікс ШКІРМАНКОЎ, інвалід Вялікай Айчыннай вайны.

г.Слаўгарад.

Ніхто не забыты...

Вянкі ускладалі
да помніка тым,
Хто ў бітвах загінуў,
стаў прахам зямным.
Удзячнасці словы
узнёсла гучалі,
Затым урачыста
хвіліну маўчалі.
Так ёсць, па традыцыі,
двойчы ў год
Збіраюць у калону
працоўны народ.
Усім зразумела,
хай будзе ўсім бачна,
Як паўшым героям
улада удзячна!

Удзячна, канешне,
яна і жывым,
Але... калі шчыра,
далёка не ўсім.
Здаўна завядзёнка,
было так заўжды:
Хто пляскае ў ладкі,
як пляскаў тады,
І сёння ў пашане,
яго заўважаюць
На святы ў прэзідыум
запрашаюць.
А той, хто пазіцыю
іншую мае,
Адразу у чорныя
спісы трапляе.

Ніхто не забыты!
Ўсіх помніць улада,
І робіць усё
Толькі так, як ёй "нада".

ЧУЛІ?

«Лукойл» б'е ў хамут...

Расійскі экспарцёр нафты кампанія "Лукойл" спыніла пастаўкі сыравіны паводле давальніцкіх схем на беларускія нафтаперапрацоўчыя заводы. Пра гэта паведамілі БелаПАН у прэс-службе нафтавай кампаніі.

"Мы адмовіліся ад перапрацоўкі ў Беларусі нафты на ўмовах працэсінгу (перапрацоўка давальніцкай сыравіны) — сёння гэта нам нявыгадна", — заявілі ў прэс-службе.

Разам з тым у кампаніі падкрэслілі, што пастаўкі нафты ў Беларусь не спыняюцца. У адпаведнасці з маршрутным даручэннем на адгрузку ў сакавіку "Лукойл" мае накіраваць у Беларусь 240.780 тон нафты. Ужо пастаўлена звыш 141 тысячы тон. "Гэтая нафта не была перапрацавана на давальніцкіх умовах, а рэалізавана прадпрыемствам канцэрна "Белнафтахім" і незалежным удзельнікам рынку", — адзначылі ў кампаніі.

У 2006 годзе на ўмовах працэсінгу "Лукойл" паставіў у Беларусь больш за 2 мільёны тон нафты, сёлета пастаўкі планавалася павялічыць да 4 мільёнаў тон, але з-за новых умоў працы на беларускім рынку кампанія вымушана была скарэкціраваць планы.

З пачатку 2007 года расійская нафта пастаўляецца ў Беларусь паводле формулы цаны, прывязанай да сусветнага трэнду. Яна фарміруецца на базе сярэдняй спотавай цаны партоў Амстэрдам — Ратэрдам — Антверпен у прымяненні да партоў Польшчы за вылікам транспартных выдаткаў (уключаючы партовы збор і фрахт танкераў). У лютым кошт тоны нафты для Беларусі з улікам усіх пошлін склаў 225 долараў.

Акрамя таго, падпісанае 12 студзеня ў Маскве міжурадавае пагадненне "Аб захадах па ўрэгуляванні гандлёва-эканамічнага супрацоўніцтва ў галіне экспарту нафты і нафтапрадуктаў" устанавіла экспартныя пошліны на нафтапрадукты, пастаўляемыя Беларуссю ў трэція краіны, а таксама пошліну на нафту, імпартуемую Беларуссю. У апошнім выпадку пошліну плацяць расійскія нафтавыя кампаніі.

Такія змены ўмоў працы, а таксама павышэнне ў Беларусі акцызаў на рэалізуемыя на ўнутраным рынку нафтапрадукты рэзка знізілі рэнтабельнасць расійскіх давальцаў нафтавай сыравіны.

Дагэтуль на ААТ "Нафтан" і ААТ "Мазырскі НПЗ" на давальніцкіх умовах пастаўлялі нафту "Лукойл", "Славнефть", "Сургутнефтегаз", "Русснефть", "Роснефть", кампаніі ЗП "Литаско-Белоруссия", ЗП "Юнивест-М", ЗП "Славнефтехим", ТАА "Трайпл", ЗП "Миралекс", СЗАТ "Белроснефть", "Сибтехносталь", "Паліўрэсурс", "ПраймексБелОйл", "Ітэрабелнафта".

Раней Расія і Беларусь дамовіліся перапрацаваць у 2007 годзе на двух беларускіх НПЗ 21,5 млн тон нафты — столькі ж, колькі ў 2006 годзе. Відавочна, што гэтыя планы аказаліся пад вялікім пытаннем.

Алена НАВАЖЫЛАВА.

СУД

Справа «пажарнікаў»: частка другая

12 сакавіка ў следчым ізалятары Гомеля аднавіўся закрыты судовы працэс па справе ўдзельнікаў крымінальнай групоўкі "Пажарнікі". Пра гэта карэспандэнту БелаПАН паведаміў начальнік ізалятара Уладзімір Гарахавік. Судовы працэс над 19 "пажарнікамі" быў прыпынены суддзёй абласнога суда Людмілай Грынько з прычыны захворвання на грып і прастуды многіх падсудных.

Гэта другая партыя "пажарнікаў", над якімі вядзецца суд ужо пяты месяц.

У мінулым годзе абласны суд вынес пакаранне першым 27 удзельнікам злачыннай групоўкі. Яны былі асуджаны на тэрмін ад 3 да 14 гадоў пазбаўлення волі.

Крымінальная групоўка "Пажарнікі" ўзнікла на тэрыторыі Гомельскай вобласці ў сярэдзіне 1990-х і існавала дзесяць гадоў. Члены групоўкі спецыялізаваліся на разбоях, крадзяжах, вымагальніцтве, падтрымцы прастытуцыі і незаконным аўтабізнесе. Агулам яны ўчынілі звыш 100 злачынстваў.

Праваахоўныя органы заяўляюць, што ў Расіі арыштаваны яшчэ дзесяць "пажарнікаў", у ліку якіх галоўныя кіраўнікі злачыннай банды — 35-гадовы **Генадзь Бярэзін**, а таксама яго актыўныя памагатыя — **Алег Чыркоў** і **Вячаслаў Ліцэнштэйн**. У іх былі канфіскаваны падробленыя пашпарты грамадзян Расіі і Беларусі.

Анатоль ГАТОЎЧЫЦ.

ОСТРАЯ ТЕМА

Кто поделил пенсионеров на «два сорта»?

Публикации на пенсионную тему в последних номерах газеты вызвали широкий резонанс и острую полемику. Ниже — продолжение темы.

Найдется ли место моему мнению?

Редакция пригласила своих читателей к серьезной, глубокой дискуссии на пенсионную тему. Могу заранее сказать, что серьезной дискуссии не получится. Весь разговор сведется к нытью: какие у нас нищенские пенсии и как нам тяжело живется. А также к требованию отнять "большие" пенсии у военных. Но мы это уже проходили. И чем заканчиваются такие дискуссии, какие результаты дали?

Почему-то нападки идут именно на военных, людей высокообразованных, составляющих элиту общества каждого государства, заслуженно получающих ***не намного*** *выше пенсии, чем гражданские. И достойны получать действительно высокие пенсии.*

У меня сложилось мнение, что чья-то умелая рука направляет подобные дискуссии в нужное ей русло, чтобы вызвать у несведущих людей неприязнь к сословию военных... Не надо противопоставлять одну часть общества другой и не возбуждать низменные чувства. Нужно объединяться и требовать всеми законными методами от власть предержащих своего законного, конституционного права на достойную старость.

Ну что, Иосиф Павлович, найдется моему мнению место на страницах Вашей газеты?

С уважением —

Людмила ВАЛЬКО.

г.Барановичи.

Как видите, нашлось...

Как видите, уважаемая читательница, место вашему мнению нашлось. Мы благодарим вас за внимание к нашей газете и за желание вступить в дискуссию.

Мы согласны с вами, что не надо делить и противопоставлять одну часть общества другой. Но оно, к сожалению, уже поделено. И это хорошо видно на примере пенсионеров. Есть чиновники-пенсионеры с большими пенсиями и все остальные —- с маленькими пенсиями.

Скажите, почему пенсия строителя, который в дождь и мороз на высоте поднимает вверх этажи, должна быть в два-три раза меньше, чем министерского клерка? Неужели труд доярки, комбайнера менее важен, что он оплачивается намного ниже? Почему разные работники, выходя на заслуженный отдых, оказываются в неравных условиях? В ведущих, цивилизованных странах практически все равны при расчете пенсий — пенсия составляет примерно 70 процентов от заработка.

Уважаемая Людмила Валько! Согласны с вами и в том, что гражданам *"стоит объединиться и требовать всеми законными методами от власть предержащих своего законного права на достойную старость".*

Теперь, что касается результатов дискусии. Наше дело информировать читателей о том, что происходит в обществе. А по поводу результатов, видимо, стоит задуматься, почему власти не реагируют на болевые процессы в обществе и тех ли мы избрали в органы власти?

Гэты здымак зроблены на гарадскім рынку ў Баранавічах. Пажылыя людзі, каб звесці канцы з канцамі, вымушаны гандляваць хто чым можа.

Фота photo.bymedia.net

За што прыкормлены ўладай?

Відаць, ніхто не стане абвяргаць той факт, што нашы пенсіянеры падзелены на багатых і бедных. Адны з іх не ўяўляюць сабе, як гэта можа не хапаць грошай, а другія ледзьледзь зводзяць канцы з канцамі, адмаўляючыся ад самага неабходнага.

Чаму людзі, блізкія да ўлады, добра прыкормлены ёю? За што так зняважана праца хлебаробаў і прамыслоўцаў, што іх пенсіі намнога меншыя, чым у чыноўнікаў?

Несправядліва робіцца і павышэнне пенсій. Іх павялічваюць, скажам, на 10 працэнтаў. У каго яна мільён рублёў, значыць, атрымае дабаўку 100 тысяч, а ў каго — 300 тысяч, дык дабаўка будзе ў тры разы меншая.

Калі б улада не на словах, а на справе клапацілася аб дабрабыце народа, дык у такой складанай эканамічнай абстаноўцы, як цяпер, не будавала б спадарожнік, помнік Суораву, не выдзяляла б столькі сродкаў на прапаганду, "Дажынкі", лінію Сталіна і гэтак далей. Многае магло б пачакаць. А накіроўвала б сродкі на будаўніцтва жылля ды на пенсіі. Пакуль жа нас улада любіць і цэніць толькі па тэлевізары, радыё і ў СМІ. Тут яна нізка нам кланяецца і гаворыць, што ў даўгу перад народам. Вось толькі не кажа, калі доўг гэты аддаваць будзе.

Максім ЛЫЧ.

г.Светлагорск.

ПОДРОБНОСТИ

«Черный континент» белорусской авиации

Самолет "Ил-76" белорусской транспортной авиакомпании "Трансавиаэкспорт" при захо де на посадку в столице Сомали Могадишо вблизи международного аэропорта на высоте 150 м етров был обстрелян с земли и поражен. Выстрел пре дположительно произведен из ручного гранатомета. Самолет удалось посадить. Все члены экипажа живы.

Эта сухая и скупая информация была в минувший понедельник опубликована на лентах практически всех белорусских информагентств. Ни в Департаменте по авиации, ни в Министерстве транспорта и коммуникаций более подробную информацию получить не удалось. Известно лишь, что самолет "Трансавиаэкспорта" перевозил гуманитарные грузы в рамках миротворческой миссии, осуществляемой в Сомали силами Африканского союза под эгидой Организации Объединенных Наций. После информации об инциденте в Сомали вылетели комиссия белорусских специалистов и представители страховых компаний.

Как ни парадоксально, но ЧП с белорусским самолетом где-то в Восточной Африке отнюдь не кажется странным. В последнее десятилетие летчик нашей транспортной авиации — пожалуй, одна из самых рискованных профессий. Ведь если перефразировать рекламный слоган одной туристической фирмы, *"белорусы летают там, где не хотят летать другие".*

Мировые "горячие точки" давно уже стали вотчиной наших пилотов. Прочувствовав в начале и середине 1990-х, что такое сидеть без заказов, белорусские авиапредприятия стали заключать контракты, от которых отказывались другие компании. С тех пор список авиакатастроф и других инцидентов с участием наших самолетов и пилотов стал расти как снежный ком. Вот самые известные из них, которые произошли в одной лишь Африке:

1997 г. Два белорусских вертолетчика, работавших в Сьерра-Леоне, вскоре после очередного путча были взяты в плен новыми властями.

1998 г. Из-за отказа одного двигателя и возгорания второго в 85 километрах от Луанды упал на землю "Ан-12", принадлежащий белорусской компании "ТехАвиаСервис" и работавший в Анголе по контракту. Погибли 13 человек, в том числе 5 белорусов — членов экипажа. Не исключается возможность диверсии.

2003 г. Самолет "Ту-154" авиакомпании "Гомельавиа" простоял в аэропорту столицы Нигерии Лагосе более месяца. Заказчик — нигерийская компания — не смог найти пассажиров на обратный рейс в Беларусь, в связи с чем летчики удерживались в Нигерии. Все это время экипаж находился в местном отеле в ожидании возможности вылететь на родину. Ситуация разрешилась после того, как авиакомпания "Гомельавиа" перечислила 25 тысяч долларов за нахождение в отеле и 5 тысяч долларов на дозаправку для обратного вылета.

2004 г. В Кот-д'Ивуаре неделю удерживался под стражей экипаж транспортного самолета "Ан-12", в составе которого было 15 граждан СНГ. Четверо из них являлись гражданами Беларуси. Представители французских властей обвинили наших соотечественников в пилотировании "Су-25", осуществивших удары по французским подразделениям.

2005 г. В трех авиакатастрофах на Африканском континенте погибли 10 белорусов. Самая крупная катастрофа произошла в Танзании, когда транспортный "Ил-76" сразу после взлета упал в озеро Виктория. Погибли 6 граждан Беларуси.

После этого МИД нашей страны не рекомендовал белорусским летчикам принимать предложения зарубежных авиакомпаний без заключения договоров и страховых полисов. В распространенном внешнеполитическим ведомством заявлении было сказано, что условия работы, которые предоставляют африканские компании, не всегда соответствуют международным нормам. Зачастую летчики работают без контрактов и страховок. А самолеты, на которых приходится летать, давно выработали свой ресурс. Африканский континент по числу авиакатастроф занимает одно из первых мест в мире. С 1995-го по 2005 год здесь зарегистрировано 210 крушений. Однако в рекомендациях не было сказано, где брать деньги, если в Беларуси контрактов нет.

Александр ДАУТИН,
Reuters.

СНОВА О САЛЬДО

Вот это можете прочесть

Товарооборот Республики Беларусь со странами СНГ в 2006 году по сравнению с прошлым увеличился на 27%, экспорта — на 22%, импорта — на 30,1%.

По итогам 2006 г. товарооборот Республики Беларусь с Российской Федерацией увеличился на 25,9%, экспорт — на 19,8% и импорт — на 29,3%.

Наиболее существенный рост был отмечен в отношении экспорта тракторов и седельных тягачей, грузовых автомобилей, проводов изолированных и кабеля, шин, дорожной техники, мебели, холодильников и морозильников, прицепов и полуприцепов и других товаров. Стабильно возрастает экспорт мясных и молочных продуктов.

Наибольшие стоимостные приросты импорта приходятся на поставки нефти, нефтепродуктов, природного газа, отходов и лома черных металлов, проволоки медной, каучука синтетического, обуви кожаной.

Это, конечно, хорошо. Но что же в итоге наторговали? Где один из основных показателей — сальдо? Он куда-то исчез из этого сообщения, размещенного на сайте Минэкономики. Видимо, уже перестроились в свете новых подходов в работе со СМИ? Ведь оно, это сальдо, сильно портит всю статистику. Так, со странами СНГ оно отрицательное в сумме 5,8 миллиарда долларов, с Россией — 6,2 миллиарда долларов. Ну зачем портить настроение читателям, которые, чего доброго, еще задумаются: а так ли надо торговать?

Вот другое дело — торговля с Казахстаном. Здесь сальдо положительное в размере 187,8 млн долларов США и выросло по сравнению с соответствующим периодом прошлого года на 35,4 млн долларов США. Вот это, пожалуйста, читайте.

Сергей ПЕТРОВ.

Сямёрка выйшла на другі этап

Сем прадпрыемстваў Беларусі выйшлі на другі этап конкурсу на суісканне прэміі СНД за дасягненні ў галіне якасці прадукцыі і паслуг за 2006—2007 гады. Пра гэта БелаПАН паведамілі ў прэс-службе Дзяржстандарта.

У другі этап конкурсу выйшлі адкрытае акцыянернае таварыства "Мазырскі нафтаперапрацоўчы завод", рэспубліканскае унітарнае прадпрыемства "Беларускі металургічны завод", прыватнае унітарнае машынабудаўнічае прадпрыемства "КОМПО", таварыства з абмежаванай адказнасцю "Вегас", СП "ЗАТ "Мілавіца", адкрытае акцыянернае таварыства "Савушкін прадукт" і беларуска-расійскае сумеснае прадпрыемства "ААТ "Брэстгазаапарат". Усяго заяўкі падалі 13 прадпрыемстваў.

Прадукцыя гэтых прадпрыемстваў, адзначылі ў Дзяржстандарце, добра вядомая на рынках краін блізкага і далёкага замежжа, адрозніваецца высокай якасцю, адпавядае міжнародным і еўрапейскім стандартам і запытам спажыўцоў.

Усяго ў другім этапе конкурсу ўдзел бяруць 30 арганізацый, якія прадстаўляюць Азербайджан, Беларусь, Казахстан, Расійскую Федэрацыю, Таджыкістан і Украіну.

Рашэнне аб прысуджэнні прэміі будзе прымацца на пасяджэнні Эканамічнага савета СНД. Вынікі конкурсу стануць вядомыя ў канцы 2007 года. Лаўрэатам будуць уручаны дыпломы і прызы, а таксама прадастаўлена права выкарыстання эмблемы прэміі ў рэкламных мэтах на працягу трох гадоў.

Марына НОСАВА.

Даешь счетчики!

Для перехода на дифференцированную систему учета электроэнергии необходимо свыше 500 млн долларов. Об этом сообщил первый заместитель премьер-министра Беларуси Владимир СЕМАШКО в Витебске в ходе выездного заседания Комиссии по повышению конкурентоспособности экономики, на котором рассматривался вопрос внедрения автоматизированных систем контроля и учета электроэнергии бытовых потребителей (АСКУЭ-быт) отечественного производства.

По его словам, внедрение многотарифного учета электроэнергии позволит равномерно распределить ее потребление. Оптимизация нагрузок снимет необходимость останавливать энергетические блоки в ночное время, что в свою очередь снизит экономические потери и, соответственно, износ оборудования. Для энергетиков и экономики в целом ее внедрение позволит сократить штат контролеров, вести точный учет потребления, своевременно выявлять потенциальных должников и технические неисправности.

Отработка технологии применения многотарифных счетчиков за истекший период времени не только доказала эффективность их применения, но и выявила ряд недостатков, связанных прежде всего с надежностью работы таких счетчиков. Отечественным производителям необходимо доработать технологию выпуска многотарифных счетчиков с учетом повышения надежности и снижения себестоимости. Данная информация содержится на сайте Совмина.

Евгений ТАВГЕНЬ.

АКТУАЛЬНАЯ ТЭМА

Указ ёсць, праблемы застаюцца

Указ прэзідэнта №119 ад 9 сакавіка 2007 года "Аб спрошчанай сістэме падаткаабкладання" не вырашыць усіх праблем індывідуальных прадпрымальнікаў. Гэта меркаванне незалежнага эксперта, актывіста прадпрымальніцкага руху Сяргея Балыкіна.

"Несумненна, ва ўказе можна адзначыць шэраг станоўчых момантаў, — заявіў С.Балыкін у гутарцы з карэспандэнтам БелаПАН. — *Напрыклад, з 15 да 100 павялічана колькасць работнікаў суб'ектаў малога прадпрымальніцтва. Дробныя прадпрыемствы з колькасцю працаўнікоў да 15 чалавек могуць весці бухгалтарскі ўлік паводле спрошчанай формы. Але асноўным у дакуменце стала адмена неабходнасці набыцця патэнту, якая раней стрымлівала пераход малых прадпрыемстваў на спрошчаную сістэму падаткаабкладання".*

Разам з тым незалежны эксперт зазначыў, што ўказ №119 не адмяняе фактычнае ўвядзенне з 1 студзеня 2008 года забароны для індывідуальных прадпрымальнікаў на выкарыстанне наёмнай працы. "А гэта і з'яўляецца асноўнай праблемай ІП сёння", — падкрэсліў С.Балыкін.

Нагадаем, што ўказам прэзідэнта №285 ад 18 чэрвеня 2005 года "Аб некаторых мерах па рэгуляванні прадпрымальніцкай дзейнасці" з улікам змяненняў, унесеных у яго ўказам № 760 ад 29 снежня 2006 года, уведзены абмежаванні для ІП, што ажыццяўляюць дзейнасць з прыцягненнем працы наёмных работнікаў, — з 1 студзеня 2008 года дзейнасць індывідуальнага прадпрымальніка можа ажыццяўляцца толькі з прыцягненнем членаў сям'і і блізкіх сваякоў у колькасці трох чалавек.

"Для многіх ІП "трансфармацыя" ў юрыдычную асобу непрымальная па цэлым шэрагу прычын, — лічыць С.Балыкін. — *Напрыклад, індывідуальныя прадпрымальнікі, зрабіўшыся юрыдычнай асобай, пазбаўляюцца магчымасці аператыўна манеўраваць сваімі грашовымі сродкамі, пераводзячы іх з асабістых у абаротныя і назад. Стварэнне юрыдычнай асобы ўсё-такі вымагае ад ІП афармлення даволі вялікай колькасці дакументаў, што для іх будзе не пад сілу".*

Незалежны эксперт лічыць, што ўказ, "несумненна, дасць нейкую карысць, але вельмі невялікаму колу суб'ектаў гаспадарання". Паводле яго слоў, найперш пакарыстацца перавагамі спрошчанай сістэмы падаткаабкладання змогуць юрыдычныя асобы, якія займаюцца аказаннем паслуг, напрыклад, у будаўніцтве, бытавым абслугоўванні або грамадскім харчаванні. "Па вартасцях ацэняць указ "прафесіяналы ў сферы пераводу грошай у наяўныя сродкі і падатковага планавання", але асноўнай масе прадпрымальнікаў новы ўказ не дапаможа", — дадаў С.Балыкін.

На яго думку, "лічыць крокам наперад указ прэзідэнта можна было б пры адной умове: калі б прадпрымальнікам далі магчымасць свабоднага выбару і ўлада не заганяла б іх сілай у юрыдычныя асобы". *"Але, на жаль, Беларусь — гэта краіна ўсялякіх кампаній, і цяпер ідзе кампанія, якая прымушае ІП ствараць юрыдычныя асобы",* — канстатаваў незалежны эксперт.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

Указ прэзідэнта №119 "Аб спрошчанай сістэме падаткаабкладання", прымусіць індывідуальных прадпрымальнікаў (ІП) сысці ў цень. Пра гэта ў інтэрв'ю БелаПАН заявіў старшыня рэспубліканскага грамадскага аб'яднання "Перспектыва" Анатоль Шумчанка.

"Магчыма, гэты ўказ вырашыць нейкія кароткатэрміновыя праблемы напаўнення беларускага бюджэту, але што тычыцца інвестыцый у эканоміку з боку ІП, то гэтага не будзе. Дакумент скіраваны на аслабленне прадпрымальніцкай ініцыятывы і прымушае ІП "сыходзіць у цень", гэта значыць заніжаць памеры выручкі, каб плаціць больш нізкія падаткі", — лічыць А.Шумчанка.

На яго думку, сёння ў індывідуальных прадпрымальнікаў няма стымулаў паказваць свае расходы, заканадаўства не дае перадумоў для пераходу ІП у юрыдычныя асобы. *"Не атрымаецца ўказамі і дэкрэтамі перавесці нас у юрыдычныя асобы. Для гэтага патрэбны час, але ён не надыдзе ніколі, калі ўлада не будзе раіцца з індывідуальнымі прадпрымальнікамі і выпрацоўваць сумесную стратэгію развіцця прадпрымальніцтва",* — сказаў А.Шумчанка. Ён не выключае, што ўказ пралабіраваны ўладальнікамі гіпермаркетаў або буйным бізнесам, а для ІП насамрэч ніякага спрашчэння падаткаабкладання дакумент не нясе. Паводле слоў Шумчанкі, нягледзячы на тое што ўказ пакідае адзіны падатак толькі для ІП, якія працуюць без наёмных асоб, прадпрымальнікі "да апошняга паспрабуюць выкарыстаць схему адзінага падатку, таму што гэта адзіная магчымасць больш-менш існаваць, працаваць і развівацца".

А.Шумчанка ўпэўнены, што чыноўнікі, якім даюць даручэнні выкарыстаць прадпрымальніцкі патэнцыял для вырашэння эканамічных праблем, "паказваюць бесперспектыўнасць сваёй дзейнасці, бо не прыцягваюць для гэтага прадстаўнікоў прадпрымальніцкай супольнасці". *"Таму цяпер, ва ўмовах новай эканамічнай рэальнасці, краіне неабходны новыя людзі, новыя спецыялісты для вырашэння гэтых задач",* — лічыць лідэр "Перспектывы".

Генадзь ШАРЫПКІН.

ФОТООКНО

Митинг предпринимателей на площади Бангалор в Минске 12 марта 2007 года.

Китай: *84 тысячи акций протеста*

Промышленный рост Китая последние 4 года измеряется двузначным числом. В прошлом году ВВП страны увеличился на 10,7%. Такие темпы становятся несоразмерными с возможностями человеческих и природных ресурсов азиатского гиганта.

Два десятилетия либерализации экономики Китая создали новые проблемы, одна из которых — массовая безработица. Количество людей, не имеющих работы, составляет 84 миллиона в городах, 100 миллионов в деревне. Ежегодно 1 миллион 400 тысяч новых выпускников вузов не находят себе применения.

За 20 лет 10% жителей Китая сконцентрировали в своих руках 40% национального богатства. Разница доходов наиболее богатых и наиболее бедных растет, превысив аналогичный показатель капиталистических стран с наиболее либеральной экономикой, в том числе и США.

Сельское население Китая наиболее пострадало от экономического бума. По данным Коммунистической партии, 23 миллиона 700 тысяч жителей деревень нуждаются в помощи. При том что 800 тысяч крестьян не имеют права на бесплатную медицинскую помощь.

Обязательное девятилетнее образование также не бесплатно. В 2006 году КПК была вынуждена взять на себя расходы на образование в сельскохозяйственных районах страны.

Все эти проблемы вызывают растущее недовольство населения: в прошлом году в стране прошло 84 тысячи акций протеста, многие были связаны с незаконным отчуждением сельхозяйственных земель.

Кроме всего прочего китайским крестьянам постоянно угрожает нехватка воды. 70% ее источников загрязнены, поскольку используются промышленностью. К тому же потепление климата провоцирует таяние ледников и вызывает все более частые засухи. Об этом сообщает "Euronews".

СЛЫШАЛИ?

Банк Апокалипсиса

Начались работы по сооружению самого большого и надежного банка растений в мире

Он будет создан под землей в зоне вечной мерзлоты на острове Шпицберген, входящем в состав норвежского архипелага, расположенного ближе всех островов к Северному полюсу. В сентябре банк будет готов и к концу зимы 2008 начнет функционировать. Его также называют "хранилищем Апокалипсиса". Об этом сообщает издание CORRIERE DELLA SERA.

Целью сооружения этого банка является хранение в условиях вечной мерзлоты набора семян, имеющих первостепенное значение для стран всего мира. К числу угроз относятся не только болезни, изменения климата и природные катастрофы, но и возможные катаклизмы, такие как ядерная война, столкновение с астероидом, различные инциденты и плохие системы ведения сельского хозяйства.

В настоящее время семена самых важных в мире культур хранятся в 1400 генных банках, расположенных на всех континентах, но они считаются не очень надежными, отсюда и тревога за выживание многочисленных видов, считающихся уникальными. А вот банк Апокалипсиса может пережить и более страшные катастрофы. Он расположен на высоте 130 метров над уровнем моря, что позволит ему остаться на поверхности даже при самом неблагоприятном развитии событий, если даже начнут таять все льды и уровень моря поднимется на 61 метр.

В банке имеются свыше 100 тысяч сортов риса, и ученые надеются сохранить все эти виды. Семена некоторых растений, как горох, например, могут храниться в замороженном виде всего 20—30 лет, но другие, как семена подсолнечника или других видов злаков, могут храниться многие десятки и даже сотни лет. В любом случае после периодических проверок семена еще до того, как они утратят способность к прорастанию, будут извлечены из хранилища и посеяны, чтобы выросшее растение смогло производить новые семена и увековечить каждый конкретный вид.

ЧТО НОВОГО?

«Зеленые» автомобили

"Зеленые" технологии — одна из главных тем очередного слета гигантов автомобильной индустрии в швейцарской Женеве

Выставленные здесь новые модели просто крик о стремлении европейских автомобилестроителей соответствовать меняющимся требованиям публики и новым законодательным инициативам Старого Света, направленным на сохранение экологии и борьбу с глобальным потеплением.

Немецкие фирмы Mercedes и BMW, ставшие в последнее время объектами жесткой критики за то, что их машины производят углекислоты больше среднестатистических показателей, наносят ответный удар: их инженеры предлагают новые "зеленые" идеи. Но тон здесь по-прежнему задают японцы — Toyota и Honda, которые уже замахиваются на спортивные модели, оснащенные гибридными бензиново-электрическими двигателями.

Небольшие европейские производители, такие как Fiat, тоже увидели для себя преимущества в новых технологиях, направленных на сбережение топлива.

Почувствовав эту перемену в настроении потребителей и производителей, готовых поставлять и покупать меньшие по размеру автомобили, Renault и Volkswagen предлагают более объемистые версии своих популярных моделей. На эту ярмарку они привезли своих универсалов Clio и Golf.

Соперники Ford и Opel (в Великобритании он выпускается под торговой маркой Vauxhall) демонстрируют свои новые модели, которые вновь будут противостоять друг другу, впрочем, как и другим конкурентам.

Новый Mondeo от Ford и концепт GTC, который должен будет сменить Opel Vectra, вот-вот выйдут на рынок, на котором и без того давно тесно.

В Германии идет дискуссия об автомобилях будущего. Заметно обострить ее решил министр экологии Германии Зигмар Габриэль. В интервью газете Frankfurter Allgemeinen Sonntagszeitung он заявил буквально следующее: *"Изменение климата так же опасно, как ядерная гонка вооружений двух противостоящих блоков во времена холодной войны".*

По мнению министра, менеджерам автомобильных концернов не следовало бы замалчивать или преуменьшать опасность. А советам директоров министр посоветовал смотреть не только в сторону биржи, но и в сторону общего блага.

Порой фантазия дизайнеров заходит так далеко, что не сразу ясно, автомобиль ли это. На снимке — творение специалистов швейцарской Rinspeed.

Зона Ниязова

Председатель Палаты представителей Владимир Коноплев поучаствовал в инаугурации нового Президента Туркменистана Гурбангулы Мяликгулыевича Бердымухаммедова. Журналисты шутили: мол, Каноплев познакомился с тем, как власть в стране переходит к преемнику.

Шутки шутками, а знаки внимания со стороны официального Минска стране, где царят средневековые нравы, объяснимы. И условия проведения президентских выборов практически одинаковы.

Инокомыслящим туркменам уготованы нары в "Овадандепе". "Овадандепе" — тюрьма для инакомыслящих или политических изгоев, построенная в пустыне, на севере Ашгабада. Лидер общественного движения "За справедливость" **Рахманберди АГАЕВ**, который с 2000 года живет в Беларуси, утверждает: места в ней для туркменской оппозиции по-прежнему приготовлены. Тюрьма "Овадандепе" построена по личному указанию теперь уже бывшего президента Сапармурата Ниязова.

Рахманберди рассказал "Народной воле" о своем бегстве из Туркмении, где жил всю сознательную жизнь. Но даже здесь, в Беларуси, он ощущает давления со стороны силовых структур Туркменистана. Невзирая на преследование спецслужб, Рахманберди пытается бороться за справедливость, за свободную родину, где каждый туркмен будет гордиться своей державой.

— Какими судьбами Вас занесло в далекую Беларусь?

— Работал инструктором по спорту в городе Мары. Кроме того, в спортивном обществе "Динамо" преподавал борьбу самбо и дзюдо. Владею "кунг-фу", а потому имею знакомства во всем мире, в том числе и в Беларуси. Так и оказался в вашей стране. А у себя в Туркмении по просьбе многих сотрудников из силовых структур я тренировал, вернее, давал частные уроки борьбы этим людям.

— Если Вы были связаны со спецслужбами, тогда тем более непонятен Ваш отъезд из Туркмении...

— Причин эмиграции много. Один раз я застал двоих своих "учеников" из силовых структур с героином, устроил скандал, запретил им появляться в спортзале. Так началась моя война. В наркоторговле были замешаны первые люди нашего города, руководство милиции.

С 1992-го до 1999 года я жил без паспорта. Спецслужбы, зная, что я собираюсь покинуть пределы страны, просто забрали его у меня. И только в 1999-м благодаря одному уважаемому человеку мне удалось вернуть документы. А 14 сентября 2000 года мне удалось уехать из ада.

— Спецслужбы отстали от Вас?

— Четыре года я жил в Беларуси без регистрации. Конечно, пришлось очень трудно. Я опасался, что спецслужбы Туркменистана найдут меня и здесь, хотя абсолютно чист перед законом. Но в 2004 году зарегистрировался в департаменте по миграции и гражданству Беларуси. Летом 2004 года на меня вышли бывшие земляки, требовали, чтобы я вернулся в Туркмению и по телевидению расхваливал Ниязова. Мол, мой отъезд из Туркменистана был ошибкой. В противном случае мне угрожали физической расправой. Но я все-таки решил остаться в Беларуси. Мне здесь нравится. Тут живет прекрасный народ.

— А теперь, после смерти Ниязова, Вы не собираетесь домой? Туркмения выбрала нового президента — возможно, ситуация у Вас на родине изменилась к лучшему.

— Нет, к сожалению, ничего не изменилось. И оказаться в "Овадандепе" я не хочу. Ведь хорошо известно, что при диктатурах всегда можно найти причину упрятать человека за решетку... Кстати, именно в этой тюрьме доживает свои последние дни бывший министр иностранных дел Туркменистана Борис Шихмурадов. Согласно просачивающейся информации, его здоровье ухудшается с каждым днем.

— Что представлял собой Туркменистан времен Ниязова?

— Средневековую деспотию со всеми ее атрибутами. Страна ежедневно скатывалось в пропасть. Ниязов лично был единым законом для всех. Знаете ли вы, например, что в 1993—1997 годах Туркменистан голодал? Эта информация скрывалась, но не скрыть могилы умерших от голода в то время. Никто не мог выехать из страны, даже высшие чиновники. Так, бывший министр авиации Ильяс Бердиев просил Ниязова дать возможность пройти лечение в России, но не получил добро. А потом события развивались по обычной схеме: стало плохо, вызвали "скорую помощь", которая забрала министра в больницу. А дальше — смерть якобы от сердечной недостаточности. Но родственники этому не верят.

До сих пор крестьяне, убирающие хлопок, зарабатывают меньше доллара в день, а цены — сумасшедшие. Актуальной проблемой в стране были и остаются наркотики, безработица, низкий уровень образования и здравоохранения.

Туркменистан сидит "на игле": многие молодые люди употребляет наркотики. Раньше курили травку — теперь колются. Самое страшное, что поймают наркоторговца с несколькими килограммами героина, осуждают на 20—25 лет лишения свободы, а через год-два осужденный опять на воле, опять торгует наркотиками. С "отщепенцами", недовольными такой чудесной страной с великолепным президентом, разговор был коротким.

Начальник погранпоста в аэропорту майор Виталий Усачев в 1996 году вскрыл контейнер, который прибыл из Афганистана с правительственным багажом. Там оказался чистый героин. Усачева арестовали и расстреляли.

Чем дальше отъезжаешь от Ашгабада — тем страшнее картина. Оставаться человеком в таких условиях просто невозможно.

— А в Беларуси большая туркменская диаспора?

— Большая. Но дело в том, что многие туркмены боятся общаться друг с другом, не доверяют один одному. Боятся, что руки спецслужб достанут и здесь.

— Что изменилось в стране после смерти Ниязова?

— Во-первых, Конституция была нарушена уже тем, что исполняющим обязанности главы Туркменистана назначили вице-премьера, министра здравоохранения и медицинской промышленности Гурбангулы Бердымухаммедова, а не спикера. Я даже не сомневался, что Бердымухаммедов станет президентом. У нас в Туркмении практически открыто говорят, что он — внебрачный сын Сапармурата Ниязова и будет таким же правителем.

Но все-таки я надеюсь, что ситуация в Туркменистане изменится в лучшую сторону. Было бы хорошо, если бы власти, забывая всякого рода обиды, начали диалог с оппозицией. Туркменистан сегодня — закрытая страна, этакая большая тюрьма. Туркменистан расцветет только тогда, когда придет руководитель, который найдет в себе силы отпереть все запоры. Башизм — то, что существует сегодня, — это позор, унижение для всего туркменского народа.

Георгий ГЛЕБУСЬ.

Как кормят в американской тюрьме

Тюремное меню, конечно, отличается от ресторанного, однако оно гораздо богаче, разнообразнее и калорийнее, чем меню американских школьных и студенческих столовых. Свою оценку тюремного питания дает бывший житель Украины Питер Цымбалюк, который содержался в изоляторе города Иссаква: "Слава Богу, кормят хорошо. Нахожусь почти два месяца, и едой мы довольны".

О качестве пищи более подробно рассказывает начальник тюрьмы Роджер Эндерс: "В меню, как правило, два раза в день входят горячие блюда на мясной основе. На завтрак, например, это могут быть яичница с ветчиной из индюшки, сосиски, горячие бутерброды, буррито, а на обед курица или говядина. Эти блюда являются источником протеина. Заключенные обязательно получают клетчатку, витамины и минералы, то есть овощи, фрукты, соки, молоко, орехи и так далее... Сладкие мучные изделия, то есть углеводы, тоже непременно присутствуют в дневном рационе: кексы, пудинги, печенье... За качеством и полноценностью питания наших подопечных следит врач-диетолог, который составляет меню на неделю вперед, при этом учитывается энергетическая ценность и разнообразие завтраков, обедов и ужинов, а также индивидуальные нужды заключенных. Даже на свободе немногие так о себе заботятся...

В "весеннее" меню увеличивается количество блюд из зелени. Сейчас в нашей тюрьме содержится под стражей шестьдесят пять человек. Когда из полицейского участка поступает новичок, вместе с ним мы обычно получаем сопроводительные бумаги. В этих документах присутствует информация о состоянии здоровья задержанного и о его религиозной принадлежности. На основании этих бумаг для заключенного составляется индивидуальное меню. Если вдруг человек поступит к нам без соответствующих данных, то у него есть право на медицинский осмотр и на беседу со священнослужителем. Врач утверждает диетический стол, помогает, если нужно, получить лекарства, а священник дает добро на соответствующее религиозным требованиям меню. Учитываются нужды вегетарианцев. Вы ведь понимаете, что к нам попадают и диабетики, и сердечники, им требуется особое питание... инсулин, таблетки... Религиозная принадлежность определяет набор блюд. Как мы учитываем индивидуальные пожелания? Отвечу... Каждого мы, конечно, спросить не можем. Раз в неделю вызываем на беседу одного представителя от группы заключенных, и он делает заявку на определенную пищу. Мы по возможности удовлетворяем пожелания".

Каждому заключенному выдается специальное удостоверение, в котором указана принадлежность к религиозной группе и его медицинские показания.

Стоимость содержания совершеннолетних осужденных в обычных тюрьмах резко отличается от стоимости содержания подростков в исправительно-трудовых учреждениях.

Рассказывает воспитатель-волонтер Любовь Довгалюк: "Кормят их очень хорошо, у них у всех пластиковые подносы и сверху они накрыты пленочкой. В основном все одноразовое: вилки, ложки всегда в таком пакетике, как в самолете. Еда стоит примерно пятьдесят—шестьдесят долларов в день на человека".

ВОПРОС

Как бедных сделать богатыми?

Один процент населения Земли контролирует сегодня 40% процентов ее имущества, говорится в докладе, подготовленном Университетом ООН по изучению экономического развития в Хельсинки.

Но это не все, сообщает "Голос Америки". Цифры свидетельствуют, что разрыв между богатыми и бедными не перестает расти: 2% самых состоятельных лиц владеют 85% зарегистрированных активов.

Если взглянуть на глобус доходов, то окажется, что основная часть мирового богатства сосредоточена в США, Европе и Азиатско-Тихоокеанском регионе. На США приходится 40% всех активов. На развивающиеся страны (куда входят Индия, Китай, Латинская Америка и Африка) в совокупности — менее 10%. Свыше миллиарда человек по всему миру живут менее чем на один доллар в день. В развитых странах подушный доход составляет в среднем более 17.000 долларов в год.

Вместе с тем, по прогнозам экспертов, разрыв в доходах в ближайшие 25 лет будет сокращаться. Правда, предупреждают специалисты, процесс будет долгим и медленным. Причиной научный сотрудник вашингтонского Центра глобального развития Дэвид Рудман называет тот факт, что беднейшие государства не прошли стадии индустриального возрождения, которую давно пережили страны Запада: *"Богатые люди стали богатыми не потому, что отнимали деньги у других. Богатые страны разбогатели в результате промышленного развития. И вопрос стоит так: как мы можем помочь остальному миру пройти через тот же процесс, чтобы они тоже стали богатыми?"*

Современные меры по сокращению разрыва в доходах включают программу ООН по микрокредитованию малых бизнесов в развивающихся странах, а также программу Всемирного банка по помощи нуждающимся семьям — при условии, что они обязуются дать своим детям образование и, если необходимо, лечение.

Эксперты Всемирного банка прогнозируют, что расширение международной торговли, обмен технологиями и рост транснациональных корпораций — то есть процесс, часто именуемый "глобализацией", — в следующие четверть века поднимет из бедности многих людей в большинстве стран планеты.

Хотя упования на технологию следует воспринимать реалистически, говорит лондонский эксперт Данкен Грин: *"Технология сплошь и рядом обостряет крайности. По крайней мере поначалу. Посмотрите на географию распределения знаний: 97% всех патентов в настоящее время регистрируется в Северном полушарии. Можно сказать, что таким образом Север придумывает средства подъема благосостояния жителей бедных стран Юга. Но при этом держатели патентов генерируют доход, львиная доля от которого остается у них".*

ОБРАТИТЕ ВНИМАНИЕ

Поработаем дома

Рабочий стол сотрудницы концерна Ай-Би-Эм Бельгин Танривердис выглядит так же, как и тысячи других: компьютер, телефон, рядом чашка кофе, пара цветков в горшках. Разница лишь в том, что ее стол находится не в офисе, а дома.

"Для нас совершенно неважно, где работают наши сотрудники, — поясняет начальник отдела кадров Дитмар Хаммер. — *Ответственность за свою работу они полностью берут на себя. В начале года мы совместно определяем задачи, и для нас не имеет значения, где потом будут работать наши люди".*

В настоящее время из 22 тысяч занятых на филиалах Ай-Би-Эм в Германии полностью или частично работают дома около 14 тысяч. *"Такие специалисты получают возможность действовать самостоятельно, они более инициативны и получают лучшие результаты — в итоге выигрывает и концерн",* — поясняет Дитмар Хаммер.

Сейчас работа на дому переживает подъем. Еще в начале девяностых годов прошлого века такую систему называли "трудовыми отношениями будущего". Однако тогда она не получила должного развития. Судя по всему, теперь ситуация начинает меняться. Согласно опросам, до 80 процентов служащих выражают готовность время от времени работать, не выходя из дома. По данным статистиков Европейского Союза, в 2002 году около 25 миллионов граждан стран ЕС имели второе рабочее место дома. В Германии их число, согласно данным Федерального ведомства статистики, превышает 5 миллионов человек — это выше среднего уровня ЕС.

Все большее число фирм начинает понимать, что частичная или полная работа на дому более эффективна, чем в традиционном бюро. Письменный стол в офисе используется лишь в течение 170 дней в году, что может служить примером крайне расточительного использования ресурсов. Например, штутгартский филиал концерна Ай-Би-Эм за счет сокращения офисных площадей экономит до 25 процентов расходов на содержание помещений и арендную плату.

Согласно исследованиям, проведенным в США, к 2010 году лишь 40 процентов занятых, постоянно работающих с компьютерами, будут размещаться в классических офисах. Одна из главных причин: в эпоху глобальной конкуренции предприниматели будут вынуждены постоянно сокращать производственные расходы. Кроме того, производственный процесс будет все в большей мере охватывать разные временные пояса. Поэтому специалисты считают, что возросший объем работы впредь будет невозможно выполнять силами сотрудников, работающих в офисе "от и до" в течение восьмичасового рабочего дня.

Spiegel.

ФОТОВЗГЛЯД

Заклинатели змей готовятся к фестивалю цветов в Аллахабаде.

А китайский народ мяо в провинции Гуйчжоу проводит свой местный фестиваль, в котором участвует неженатая и незамужняя молодежь.

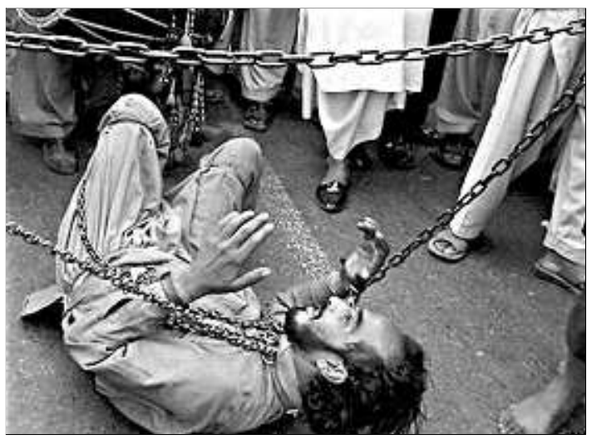

Пакистанские мусульмане в Лахоре во время религиозных церемоний, посвященных памяти одного из исламских святых.

Народная Воля http://www.nv-online.info
16 САКАВІКА 2007 г.

Алесь АДАМОВИЧ:

«Чернобыль не позади, он впереди, на много десятилетий и даже столетий...»

*В издательстве "Ковчег" вышла книга **Алеся АДАМОВИЧА "...Имя сей звезде Чернобыль"**, составленная дочерью писателя Натальей Александровной... Удивительно — минуло двадцать лет, как случился Чернобыль, более десяти, как не стало Адамовича, а его публицистика по-прежнему актуальна, словно пишется она только сейчас. Актуальна в связи с тем, как "борются" у нас с последствиями чернобыльской аварии. Актуальна потому, что вновь всерьез говорят о строительстве АЭС в Беларуси. Остается сожалеть, что нет сегодня у нас человека масштаба Алеся Адамовича — с таким же уровнем мышления и с таким авторитетом, к голосу которого прислушивались бы первые лица государства. Ведь во многом благодаря именно ему, Адамовичу, в Беларуси хоть как-то минимизировали последствия чернобыльской трагедии. Неслучайно академик Евгений Велихов написал в предисловии к выходящей ныне книге, что именно Адамович "одним из первых в мире реально осознал и оценил масштабы крупнейшей техногенной катастрофы XX века, ее последствия для судеб его родной земли и нашей такой небольшой планеты".*

Марш мира-1982. По дороге в Хатынь.

"Так получилось, что как раз в ночь с 25 на 26 апреля я летел лечиться на Кавказ, а на земле в это время все как раз совершалось, — писал впоследствии Алесь Адамович. — Первая информация по телевидению об аварии в каком-то Чернобыле прозвучала невнятно, но тревога кольнула: в 1986 г. мы все еще жили с привычкой, что о таких вещах не сообщают, но уж если сообщили... Вдали от родины тревога о том, что дома происходит, всегда острее. Поэтому, когда вернулся в Минск, оказался, может быть, самым восприимчивым к чернобыльской информации".

Уже в конце мая Адамович делает следующие пометы в своих записных книжках:

"...все первые 10, а то и больше дней ветер безжалостно тянул в сторону Белоруссии — через три из пяти ее областей...

Белорусы перескромничали, когда говорили: ничего, задело!

То, что произошло, происходит, все более сопоставимо с бедствием минувшей войны.

Не верьте нам!

Скромность белорусов повернулась против них. Не верьте, ради Бога, что нормально. Нужна помощь, почти как в 1944 г.

Но знаете, о чем говорят на земле белорусской, где война особенно памятна народу? О 22 июня 1941 г. Снова внезапность и неготовность и служб, и психологическая — многих и многих, от кого ждали как раз, что они-то знают, что и к чему.

И снова: смотрение в рот начальству и местному, и в центрах, и холуйское желание не портить настроение начальству, подавать информацию приятную и по-голиковски *[Ф.И.Голиков — начальник Главного разведывательного управления накануне Великой Отечественной войны.* — **С.Ш.**] прятать менее приятную".

И позже — мрачно-ироничная запись:

"Мирный атом в каждый дом! — вот так.

Меняю квартиру в Киеве на комнату в любом городе мира. Не предлагать Хиросиму, Нагасаки, Минск!"

В июне 1986-го все мысли Адамовича неотступно о почти никем не осознанной трагедии:

"Космонавт-ученый Феоктистов еще до Чернобыльской трагедии высчитал: один вскрытый реактор = 50 Хиросимам (по зараженной местности)".

"Неизвестно, сколько "Хиросим", но ее радиоактивная тень легла на 2,5 области Белоруссии, практически на пол-Белоруссии.

Это сразу лишает возможности маневра внутри республики. Сколько могут принять северные районы? А речь идет о сотнях и сотнях тысяч хотя бы детей и молодых женщин, которым рожать".

"Переселять из районов более зараженных в менее бессмысленно. Тем более что пораженность пятнами точно пока не изучена, что безопасно, где — более, а где менее".

"И вывозить, вывозить детей, подростков! И не на месяц-три, а пока обстановка существенно не улучшится. Самые большие чиновничьи упущения — здесь. Радиация мгновенна, чиновник медлителен — по самой природе своей... Пора осознать, что каждый день промедления с эвакуацией детей, когда "враг" не то что приближается, а уже в доме, — самый непростительный грех перед будущим народа".

А еще 1 июня Адамович пишет послание Михаилу Горбачеву (в письме к русскому критику Игорю Дедкову писатель признается: "Думаю, что все мои книги не идут ни в какое сопоставление с одним этим отчаянным письмом"):

"Глубокоуважаемый Михаил Сергеевич!

Пожалуйста, не отнесите то, что Вы здесь прочтете, на счет писательской фантазии Алеся Адамовича. Я пишу то, что знают и думают многие крупнейшие ученые Белоруссии и некоторые партийные работники, у нас были самые горячие обсуждения этих проблем.

Не станем шуметь "на всю Европу", но мы-то понимаем, что Белоруссия переживает нечто сопоставимое лишь с ее трагедией в годы минувшей войны.

Под вопросом само существование (физическое) десятимиллионного народа. Радиация ударила прежде всего по нашей республике. Как писала одна центральная газета, не соображая, что пишет: "К счастью, ветер дул не на Киев". Действительно, в самые грозные дни, с 26 по 30 апреля (а потом еще много дней), ветер тащил радиоактивные осадки и выпадения на Гомель, Могилев, Жлобин, Мозырь, Славгород, Краснополье, Речицу, Хойники, Наровлю, Брагин, Пинск, Слуцк, Брест... Досталось и Минску. А между этими городами тысячи деревень. Сколько людей получили различные дозы радиации и через сколько дней или лет это скажется на каждом, сказать трудно. Но если иметь в виду, что БОЛЬШАЯ ПОЛОВИНА РЕСПУБЛИКИ была засыпана ею (Гомельская, Брестская области и части Могилевской и Минской), — речь пойдет о цифрах тяжелейших.

Но не об этом уже речь. Ладно, что случилось, то случилось, что сумели, смогли, а к чему оказались не готовы (к очень многому) — тоже поздно размахивать руками..." И далее о том, что белорусам и украинцам грозит отравление через продукты питания, поскольку нет нужного количества приборов для замера радиации, что нужны врачи-специалисты и необходимо определить районы и площади поражения по всей республике... И в заключение: *"Простите, но Белоруссия действительно на краю пропасти! Нужна немедленная помощь народу, который сам всегда всем жертвовал в трудные для страны годины..."*

Это послание Адамович передаст помощнику генерального секретаря и уже потом расскажет в письме академику Евгению Велихову: "Может быть, Вы слышали, что в начале июня месяца я писал М.С.Горбачеву, и эту мою записку (составленную не без советов, конечно, наших ученых-специалистов) рассматривали на Политбюро, даже специально решение было принято, обращенное к различным министерствам. Уже через три дня 60 специалистов приехали в Минск..." Однако высокие минские чиновники заверят комиссию из Первопрестольной, что-де автор письма — человек несерьезный и некомпетентный, так стоит ли придавать значение его письму? Правда, положение с необходимыми приборами, хотя и не сразу, однако улучшится, зато будут уволены те белорусские ученые, кто давал Адамовичу информацию ("Вось пісьмо, за якое Несцярэнку выперлі з інстытута ядзернага, Барысевіча з Акадэміі, Кузміна з ЦК, ну і аўтара — з Мінска", — напишет в 1989-м Адамович). С самим же писателем накануне его поездки в Москву пожелает поговорить тогдашний первый секретарь ЦК КПБ Николай Слюньков (Адамович позже напишет: "Я-то понимал, когда шел к нему, что меня позвали лишь потому, что теперь я не просто какой-то там писатель, я человек, который едет к Горбачеву. Лишь в этом качестве я нужен и интересен, а точнее, опасен"). Разговор тот будет продолжаться шесть часов кряду. Служебная карьера окажется Слюнькову дороже здоровья целого народа — через полгода, став членом Политбюро, он переедет в Москву...

Копию этого своего письма Горбачеву и текст выступления на писательском Пленуме в Москве (его лейтмотив: "В ядерной войне победителя быть не может") Адамович в мае 1987 года вышлет новому первому секретарю ЦК КПБ Е.Соколову. "Меня ни тогда, ни сегодня, сейчас не беспокоили и не беспокоят последствия, в таких случаях неизбежные — которые я испытаю на себе, — напишет он в сопроводительном послании. — Слишком серьезно то, о чем идет речь, чтобы думать о собственной шкуре. Вопрос ведь о судьбе целого народа".

Уже в июле 1987-го писатель обращается к первому заместителю Агропрома СССР Е.Сизенко: *"Общественности Белоруссии известно, что в холодильниках Гомельской, Могилевской областей хранится около 20 тысяч тонн (двадцать тысяч!) зараженного радиоактивного мяса. (Убитый скот из пострадавших от Чернобыля районов.)*

Представители Агропрома БССР при встрече с белорусскими писателями в июне с.г. признали, что это мясо добавляется в некоторые сорта колбасы ("в дорогие, поскольку их покупают и едят понемногу" — так это было объяснено).

Эти грозные запасы будущих болезней увеличиваются и будут увеличиваться, поскольку Агропром не прислушался к голосу тех ученых, которые рекомендовали прекратить всякое производство продуктов питания в сильно загрязненных районах (а их не три в Белоруссии, а значительно больше!). Агропром БССР принял к руководству советы "оптимистов" из Московского института питания и др., и теперь мы везем чистые продукты в эти деревни, а вывозим грязные и пополняем те же холодильники..."

Позже в письме под названием "Честное слово, больше не взорвется, или Мнение неспециалиста", написанном в 1988 году по личной просьбе Горбачева, Адамович констатирует: "Чернобыль, ситуация в Белоруссии понудили и меня заниматься тем, чем никогда не занимался и даже не думал, что доведется. Такое со многими сегодня случается, и всю ругань в адрес неспециалистов, не в свое дело лезущих, я готов принять и на себя. Но не заниматься "не своим делом" я тоже не могу, не в состоянии, не имею права: слишком близко касается нас всех то, что делают специалисты, результаты их деятельности..." Именно в этом своем письме Адамович зафиксирует график очередности возможных взрывов на других АЭС: Армянской, Ленинградской, Игналинской — всего 14 реакторов. График этот ему представит накануне своего трагического ухода академик Валерий Легасов (Адамович: "А что, если перед глазами Господа Бога уже лежит такой свиток, график — угадать бы"). И все в том же письме: "Кстати, отчего это атомная энергетика (мировая) прямо-таки плавает во лжи? Уголь, нефть — история их освоения сопровождалась отнюдь не моральными действиями многих и многих (стран, людей). Но чтобы столько лжи? Проклятье висит над атомом! Каким бы "мирным" он ни прикидывался".

Выступая же на митинге первого "Чарнобыльскага шляху", Адамович скажет: *"...мы здесь говорим о лицах, которых надо судить. Действительно, Чернобыль связан не только с большой ложью, но и с прямыми преступлениями, служебными преступлениями. И, безусловно, мы придем все-таки к экологическому Нюрнбергу". И далее о том, как в Москве украинский премьер-министр "полтора часа плакался, просил помощи, а наш Ковалев за 10 минут сказал, что все хорошо. Но эти десять минут дорого нам обошлись. Мы отказались от той помощи, которую все-таки получили украинцы..."*

Уже в октябре 1989-го Адамович совместно с академиком Велиховым, также присутствовавшим на 1-м "Чарнобыльскам шляху", пишет еще одно письмо Горбачеву: "Когда даже такой уравновешенный человек, как белорус, изо дня в день наблюдает, как дети его становятся анемичными, теряют сознание, а из носа, ушей идет кровь, но даже фруктами, овощами со своего огорода, молоком от собственной коровы не может поддержать их — все отравлено радиацией, — он способен взорваться в любую минуту... Нужны немедленные практические меры. Мы видим такой вариант: всех детей из подлежащих переселению мест отправить на проживание и учебу на всю осень и зиму в незаполненные дома отдыха и санатории Крыма и Кавказа..." И детей после этого письма действительно начнут вывозить за границу на оздоровление.

Между тем лишь через три года после чернобыльской катастрофы Адамович получит возможность публично высказывать в СМИ все, что думает о постигшей его народ трагедии. Однако сможет это публично произносить уже после того, как его самого выживут из Беларуси — из Минска он вынужден будет переехать в Москву ("Пятки начало жечь", — напишет позже). А "все, участвовавшие в обмане народа, пошли на повышение. Из района — в область, из области — в Минск. Ну а из республиканской столицы, конечно, куда — в Москву, если надо, то прямо в Политбюро". Для кого-то из этих "повышенцев" Чернобыль стал лишь ступенькой в карьерном росте, для Адамовича — одной из самых тревожных и насущных тем, неслучайно одно за другим следуют его выступления в прессе, на съездах писателей, народных депутатов, на международных симпозиумах. Вот лишь некоторые заголовки его статей: "Мы-то переживем, но дети...", "Ратаваць будучыню", "Белорусская беда", "Большая ложь", "На краю пропасти", "Лицом к апокалипсису", "Куропаты, Хатынь, Чернобыль", а еще в 1987-м пишет сценарий для американского режиссера Стенли Крамера так и не поставленного фильма "...Имя сей звезде Чернобыль", повесть "Последняя пастораль"...

Одновременно будет неустанно призывать к полному отказу от "мирного атома", "который не оказался ни мирным, ни надежным в энергетике". Вдобавок его все больше и больше будет волновать тема взаимоотношений человека и — писатель нередко будет писать это слово с большой буквы — Бомбы. Свидетельство тому — записные книжки Адамовича от "Не убий человека" до "Не убий человечество". Потому-то академик Евгений Велихов напишет во вступлении к книге "...Имя сей звезды Чернобыль": *"К сожалению, опасность развязывания атомной войны, которая в 80-е годы также очень тревожила писателя, и сегодня еще не снята с повестки дня, ядерное оружие расползается по планете. Вот почему сборник произведений А.А.Адамовича, и художественных, и публицистических, в которых затрагивается тема Чернобыля, тема взаимоотношений человека и Атома, человека и Бомбы, так актуален и сегодня..."*

В эти годы собственно творчество уйдет в жизни Алеся Михайловича далеко на второй план. Он помнил о выводах ученых: из 600 условно хиросимских (по радиации) бомб 450 упали на Беларусь. И, воспроизводя в своей публицистике эти страшные цифры, писатель не вкладывал в это ни малейшей художественной образности. Он просто хотел быть услышанным. Тогда и, должно быть, теперь — когда его самого нет, но еще жив народ, который он так хотел спасти. Народ, у которого, как писал Адамович, "Чернобыль не позади, он впереди, на много десятилетий и даже столетий".

Сергей ШАПРАН.

Первый Чернобыльский шлях, 1989 г.

РЭБУС

40% усёй сельгаспрадукцыі — з уласных падвор'яў

Калі верыць статыстыцы, то колькасць прыватных сялянскіх гаспадарак з кожным годам памяншаецца. Але ж рана гаварыць пра выміранне вёскі. У мінулым годзе 40 працэнтаў сельскагаспадарчай прадукцыі атрымана менавіта ў асабістых падвор'ях. А калі браць прадукцыю раслінаводства, то — 56,3 працэнта.

Вяскоўцы жартуюць: хутчэй канчаткова здохнуць калгасы і саўгасы, чым памруць прыватныя сялянскія гаспадаркі.

Сяргей КАНЦАВЫ.

РЭВІЗІЯ

Паесці для студэнтаў — праблема

Нарматыў развіцця сеткі аб'ектаў грамадскага харчавання ў навучальных установах сталіцы не выкананы, забяспечанасць пасадачнымі месцамі складае 53% — такія парушэнні выяўлены падчас праверкі Камітэта дзяржаўнага кантролю Беларусі, паведаміла прэс-служба КДК.

У прыватнасці, праверка паказала, што "ў некаторых навучальных установах наогул няма аб'ектаў харчавання, дрэнна арганізавана грамадскае харчаванне і ў студэнцкіх інтэрнатах". Да прыкладу, ні ў адным з васьмі інтэрнатаў Беларускага дзяржаўнага аграрнага тэхнічнага універсітэта, у якіх жывуць 2880 чалавек, няма сталовак або буфетаў. У інтэрнатах Беларускага дзяржаўнага універсітэта, Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі і іншых ВНУ, якія не маюць аб'ектаў грамадскага харчавання, студэнтам не створаны ўмовы для самастойнага гатавання ежы.

"На кожным правераным аб'екце ўстаноўлены грубыя парушэнні тэхналагічнай дысцыпліны, рэалізацыя непрыдатных да ўжывання тавараў, завышэнне цэн на прадукцыю, якая рэалізуецца, падман пакупнікоў", — гаворыцца ў паведамленні прэс-службы КДК. Недавагі пры адпусканні прадукцыі грамадскага харчавання складалі ад 16% да 60% ад нормы выхаду, недакладанні асноўных кампанентаў у асобныя стравы — ад 18% да 97%. У буфеце Мінскага дзяржаўнага лінгвістычнага універсітэта цэны былі завышаны на 76% страў. У кафэ Беларускай дзяржаўнай акадэміі мастацтваў цэны ў два-пяць разоў вышэйшыя за цэны на аналагічную прадукцыю ў сталоўках Беларускага дзяржаўнага эканамічнага універсітэта.

Факт афіцыйна дазволенай рэалізацыі алкагольных напояў устаноўлены ў навучальным корпусе хімічнага факультэта БДУ. "Аднак ні рэктарат універсітэта, ні выканаўчыя органы ўлады, ні ўпраўленне ўнутраных спраў адміністрацыі Маскоўскага раёна Мінска не ўгледзелі ў гэтым парушэння", — зазначаецца ў паведамленні.

На думку правяраючых, "сітуацыя з арганізацыяй харчавання студэнтаў і ў іншых рэгіёнах краіны знаходзіцца на аналагічным узроўні". Камітэт дзяржкантролю лічыць мэтазгодным "прыцягнуць да дысцыплінарнай адказнасці службовых асоб Мінадукацыі, Мінгандлю, Мінскага гарвыканкама, якія не забяспечылі на належным узроўні арганізацыю харчавання.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

ПРОИСШЕСТВИЕ

Увяз в болоте

В Кобрине сотрудники департамента "Охрана" спасли увязшего в болоте мужчину. Сообщение о тонущем в заболоченной части реки Мухавец человеке пришло в службу "02".

Попавший в беду оказался достаточно далеко от твердой почвы: пешком через камыши милиционеры прошли по болотистой местности около 50 м, прежде чем обнаружили увязшего в илистом дне старого русла реки мужчину. В этом месте высота чистой воды составляет около 1,2 м. Вооружившись буксировочными тросами, два милиционера добрались до пострадавшего и обвязали его вокруг груди, а два их коллеги вытащили его на твердую почву.

Как мужчина попал в болото, пока неизвестно. Находясь в шоковом от переохлаждения состоянии, он пояснить ничего не смог. Личность мужчины установлена — это 44-летний житель Кобрина.

На мінулым тыдні пахавалі былога міністра аховы здароўя Людмілу Пастаялку

Развітацца з ёй прыйшлі амаль усе высокапастаўленыя асобы дзяржавы

Некаторыя грамадзяне, якія ўскладалі кветкі да труны з целам Пастаялкі, паміж сабой перашэптваліся: маўляў, ніколі не бачылі адразу столькі чыноўнікаў і без аховы. Без бодзігардаў быў заўважаны нават прэм'ер-міністр Беларусі **Сяргей Сідорскі.** Да яго можна было падысці без якіх-небудзь перашкод з боку супрацоўнікаў Службы бяспекі.

У Канцэртную залу "Мінск", дзе адбывалася паніхіда, цягнуліся дзве чаргі. У адной — яна рушыла вельмі хутка — стаялі выключна афіцыйныя дэлегацыі з кошыкамі кветак і шыкоўнымі вянкамі. Міністры пад'язджалі прама да прыступак будынка (некаторыя былі самі за рулём), з багажнікаў даставалі вянкі. Амаль адразу да іх падыходзілі маладыя людзі з роты гаваровай варты і суправаджалі да труны. У другой чарзе стаялі медыкі, кіраўнікі клінік, студэнты і іншыя. З публічных асоб у агульнай чарзе былі заўважаны толькі міністр інфармацыі **Уладзімір Русакевіч** і міністр культуры **Уладзімір Мацвяйчук** амаль з усімі сваімі намеснікамі. Спачатку да "простых смяротных" — медыкаў, кіраўніцтва клінік і іншых падраздзяленняў міністэрства — далучыўся і былы кіраўнік Адміністрацыі **Урал Латыпаў** разам з жонкай, але адтуль людзі ў форме хутка суправадзілі яго ў Канцэртную залу "Мінск".

Многія чакалі, што на цырымоніі развітання з'явяцца сыны Лукашэнкі і, магчыма, нават ён сам. Міжволі шэптам успаміналі, як **Аляксандр Казулін** у сваіх выступах напярэдадні прэзідэнцкіх выбараў з намёкам падкрэсліваў, што Людміла Андрэеўна мае вялікі ўплыў на прэзідэнцкую сям'ю. Але яны не прыйшлі. У натоўпе гаварылі, што, верагодна, яны будуць прысутнічаць на адпяванні ў Доме міласэрнасці. Былі яны там ці не — дакладна невядома, бо туды пускалі толькі бліжэйшых сваякоў.

У канцэртнай зале "Мінск" амаль ніхто доўга не затрымліваўся. Некаторыя, усклаўшы кветкі, выказвалі спачуванні вельмі схуднелай дачцэ Пастаялкі **Ірыне Абельскай**, якая ўзначальвае "лечкамісію", і праз некалькі хвілін сыходзілі. Некаторыя, азіраючыся, абмяркоўвалі падрабязнасці прыватнага жыцця Ірыны Абельскай, якую да нядаўняга часу называлі адной з самых уплывовых жанчын Беларусі.

Калі выносілі труну, назіральнікі налічылі больш за 60 вянкоў. Першым неслі вянок "Ад прэзідэнта Рэспублікі Беларусь А.Лукашэнкі".

Пахавалі Л.Пастаялку на Маскоўскіх могілках з ушанаваннямі, якія звычайна аказваюцца буйным ваеначальнікам.

Аліна ВЕТРАВА.

МІНЗДРАЎ ПАПЯРЭДЖВАЕ

Штодня 40 беларусаў паміраюць з-за курэння

Беларускія ўрачы шукаюць захады, як зменшыць у краіне колькасць людзей, якія кураць.

Журналісты Радыё Свабода паспрабавалі высветліць, як у Беларусі сапраўды акрамя дэкларавання змагаюцца з курцамі. Але спачатку прыгадалі такі прыклад. У аўстрыйскай кампаніі Dolphin Technologies плацяць на 100 еўра больш тым, хто не паліць, чым курцам. Логіка такога кроку праваная арыфметычна: кожны курэц "пракурвае" ў сярэднім 20 гадзін працоўнага часу штомесяц, а таму фізічна не можа атрымліваць столькі ж, колькі непрыхільнікі тытуню.

Кіраўніцтва іншай аўстрыйскай кампаніі — сусветна вядомага ювелірнага канцэрна "Swarovski" канстатавала: 10-хвілінная цыгарэтная паўза падчас працоўнага дня ў пераліку на год азначае цэлы працоўны тыдзень. У сувязі з гэтым супрацоўнікі, якія паляць, мусяць фіксаваць свае паходы ў курылку. Праведзены там час памнажаецца на пэўны каэфіцыент, пасля чаго курцы застаюцца ў офісе даўжэй, чым іхнія калегі, якія не паляць.

А што адбываецца на буйнейшых і вядомых беларускіх кампаніях?

У падпарадкаванні генеральнага дырэктара сталічнага рэкламнага агенцтва "Starcom MediaVest Group Belarus" Пятра Папялушкі паўсотні супрацоўнікаў. Прапорцыя тых, хто паліць і хто не, — прыблізна "50 на 50". І праблема марнавання часу ў курылках, на думку Пятра Папялушкі, насамрэч займае немалое месца.

"Мы пра гэта пачалі думаць рэальна, — кажа ён. — *Пакуль яшчэ "замераў" па аналогіі з аўстрыйскай "Swarovski" не рабілі, але ў цэлым ацэньвалі страты часу і рабілі высновы: людзі, якія паляць, апроч шкоды свайму здароўю, яшчэ і розны працоўны час задзейнічаны на працягу працоўнага тыдня. Як ні круці, а атрымліваецца, што людзі, якія не паляць, працуюць больш. Адпаведна, чаму б іх не стымуляваць за гэта? Пытанне толькі ў тым — як гэта зрабіць".*

Паводле статыстыкі Міністэрства аховы здароўя, у нашай краіне паліць больш за 40% насельніцтва. Ад гэтай колькасці 64% прыпадае на долю мужчын і 20% — жанчын. 16% складаюць падлеткі, якіх статыстыка не падзяляе паводле палавой прыкметы.

З-за хвароб, звязаных з уздзеяннем тытуню, у Беларусі штодня паміраюць каля 40 чалавек. Кожны год ахвярамі заганнай звычкі становяцца 15,5 тысячы грамадзян краіны.

На думку загадчыка аддзела прапаганды здаровага ладу жыцця Рэспубліканскага цэнтра гігіены і эпідэміялогіі Андрэя Секача, у краіне распрацоўваюцца ўсё новыя захады ў справе прафілактыкі палення. Перадусім, на пачку цыгарэт будуць займаць усё большую плошчу папераджальныя надпісы пра шкоду палення. Да таго ж з'явяцца розныя лозунгі, бо традыцыйнае "Мінздраў папярэджвае..." большасцю курцоў ужо сур'ёзна не ўспрымаецца. Прапануюцца іншыя варыянты: "Паленне забівае", "Паленне вядзе да раку".

Праўда, як кажа спадар Сякач, вытворцы цыгарэт ад такіх планаў Міністэрства аховы здароўя не ў захапленні.

Алеся КОВАЧ.

Родник в Дроздах временно закрыт

В источнике обнаружено превышение содержания кишечной палочки в 1,5 раза

К этому роднику за водой ездят едва ли не все столичные жители. Он расположен на проспекте Победителей в микрорайоне "Веснянка". Специалисты Центра гигиены и эпидемиологии Центрального района Минска решили временно перекрыть источник.

Как рассказала корреспонденту агентства "Минск-Новости" исполняющая обязанности главного государственного санитарного врача Центрального района Минска Татьяна Желобкович, пробы воды, взятые из источника, не соответствовали санитарно-гигиеническим требованиям по бактериологическим показателям. В них было зафиксировано превышение содержания кишечной палочки в полтора раза. Как пояснила специалист, возможно, это объясняется тем, что в результате таяния снегов в грунтовые воды попали бактерии. На этой неделе из родника будут взяты повторные пробы воды. Тогда и выяснится, можно ли будет пить воду из родника.

ПРЯМАЯ РЕЧЬ

Когда мужчины ели овощи и сало, проблемы предстательной железы волновали их меньше

Врач-дерматовенеролог, кандидат медицинских наук Владимир Мотевич:

— Полноценное питание в целом очень важно для здоровья любого человека. Что же касается мужчин, то врачам-урологам известно, что, например, китайцы, корейцы и японцы практически не страдают заболеваниями предстательной железы. Многие специалисты связывают это с особенностями питания перечисленных народов. В этих странах отдается предпочтение рису и морепродуктам. Но к благоприятным факторам я добавил бы еще и раннюю диагностику, позволяющую выявить у мужчин функциональные расстройства предстательной железы на самой начальной стадии.

— Значит, белорусам пора менять гастрономические пристрастия?

— Не думаю, что с завтрашнего дня все наши мужчины "пересядут" на китайскую или японскую кухню, ведь мы — северная страна, где употребление мяса и сала заложено в традициях питания. Главное — сбалансировать его так, чтобы оно было полноценным. Раньше мы ели свои овощи и сало, и подобные проблемы встречались у представителей сильного пола крайне редко. Хочу призвать мужчин не злоупотреблять спиртными напитками! Доказано, что промежуточные продукты распада алкоголя способны раздражать слизистую мочеиспускательного канала, тем самым поддерживая явления простатита. Аналогичный раздражающий эффект оказывают и некоторые пищевые приправы и пряности, потребление которых следует с возрастом сократить.

ng.by

Рыгор БАРАДУЛІН:

«Самы лепшы падарунак ад Усявышняга — гэта жыццё»

Правёўшы роўна тыдзень у аддзяленні рэанімацыі Рэспубліканскай бальніцы Кіраўніцтва справамі прэзідэнта, якраз у першы дзень вясны Рыгор Барадулін быў пераведзены ў агульную палату. Настрой у яго добры. Выглядаючы крыху хваравіта, паэт трымаецца бадзёра. Напэўна, так і павінен трымацца чалавек, які практычна вярнуўся з таго свету, каб сказаць тое, што яшчэ можа і павінен сказаць, каб зрабіць тое, што не паспеў зрабіць.

— Шаноўны дзядзька Рыгор, як Вы цяпер сябе адчуваеце?

— Значна лепей. Дзякуй рэанімацыйнаму аддзяленню, дзе была вельмі добрая атмасфера і дзе літаральна ўсе, пачынаючы ад урачоў і заканчваючы нянечкамі, паставіліся да мяне настолькі чула, што я нават не чакаў. Я не думаў, што ў наш час можа быць такая ўважлівасць і клапатлівасць. Там я сябе адчуваў быццам бы ў сям'і. І таму хачу падзякаваць усім, хто выратаваў мяне. У першую чаргу мая вялікая падзяка Валерыю Іванавічу Арыстовічу, які, дарэчы, лічыў многіх нашых літаратараў, у тым ліку Уладзіміра Караткевіча і Васіля Быкава. Таксама я страшэнна ўдзячны Анатолю Іванавічу Пятроўскаму і Барысу Барысавічу Самалюку.

— А ці памятаеце, што з Вамі здарылася?

— Не памятаю. Справа ў тым, што першыя два дні я думаў, што гэта мне толькі сніцца і ўсё хацеў пераказаць гэты сон. Ужо калі спытаў, дзе знаходжуся, пачуў у адказ, што ў бальніцы.

— Напэўна, гэта Бог дазволіў Вам яшчэ пажыць.

— Так-так, гэта Усявышні дазволіў мне пабыць на гэтай зямлі і нешта дарабіць. Мне шмат што яшчэ хочацца зрабіць. Самы галоўны мой клопат — гэта Вушацкі словазбор. Ды і вершы хочацца яшчэ пісаць. Думаю, што Усявышні таму і дазволіў мне яшчэ пажыць, каб я паспяшаўся завяршыць свае зямныя справы.

— Тая ж Ваша кніга "Ксты" таксама стала нейкай пажыццёвай працай — Вы пастаянна нешта туды дадаяце, вось і ў мінулым годзе выйшла дапоўненае перавыданне "Кстоў".

— Так. За "Ксты" я вельмі ўдзячны касцёлу, айцу Уладзіславу Завальнюку і, канешне, шалёнай у рабоце Але Сакалоўскай, без якой гэтай кнігі не было б. Дарэчы, айцец Уладзіслаў і спадарыня Ала хочуць цяпер выдаць мае новыя, яшчэ не друкаваныя, вершы, якія з'явіліся на мяжы XX і XXI стагоддзяў.

— Ведаю, што адзін верш напісаўся ў Вас і ў бальніцы, прычым у дзень нараджэння.

— Так, я ўсё думаў, што ён мне сніцца, і баяўся, што забуду яго, паколькі не было чым запісаць.

— Дзядзька Рыгор, а як Вы сябе адчувалі ў дзень нараджэння — у тым сэнсе, што ні табе падарункаў, ні нават віншаванняў?

— Як вам сказаць... Думаю, тое, што са мной здарылася, было нейкім папярэджаннем, што ўсё зямное — тлен. І што самы лепшы падарунак ад Усявышняга — гэта жыццё.

— Аднак усё роўна, хоць і запознена, але віншую ад імя чытачоў "Народнай волі" з днём нараджэння і жадаю Вам, любімаму нашаму паэту і чалавеку, перш за ўсё здароўя!

— Дзякую, вялікі вам дзякуй.

— І апошняе пытанне: пасля таго, што з Вамі адбылося, пасля тыдня, праведзенага ў рэанімацыі, Вы, можа, трошачкі па-іншаму ставіцеся цяпер да жыцця?

— Ну-у, я зразумеў, што ўсё ў нашым жыцці — гэта сапраўды толькі сон. У тым ліку сон — і нашае жыццё.

Сяргей ШАПРАН.

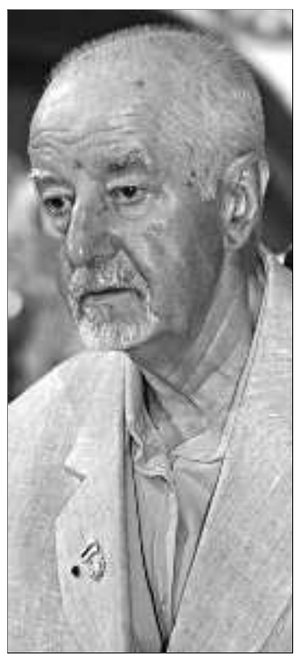

КОНСУЛЬТАЦИЯ

Победить «немого убийцу»

В июне 2006 г. В Минске проводилось исследование: в магазинах, метро развертывались пункты, где можно было бесплатно измерить артериальное давление. Всего было обследовано 43.474 человека в возрасте от 18 до 78 лет. И у 44% из них было выявлено повышенное давление, причем 19% вообще не подозревали, что такое с ними может случиться. А 1337 человекам (3,1% обследованных) потребовалась срочная госпитализация, то есть люди ходили по городу в состоянии гипертонического криза.

Врачи называют артериальную гипертензию (АГ) "немым убийцей". Она встречается у 40% взрослого населения и у более чем 50% людей пенсионного возраста. Зачастую на ранних стадиях болезнь протекает бессимптомно или имеет симптомы, которые человек считает случайными и не придает им особого значения. Поэтому основная задача не только врача, но и пациента — как можно раньше выявить болезнь и своевременно начать лечение. А для этого необходимо знать об АГ как можно больше.

С этой целью в различных медицинских учреждениях Беларуси были созданы школы для больных артериальной гипертензией. Одна из таких школ проводит занятия на базе кардиологического отделения 9-й Клинической больницы. Ведет их кандидат медицинских наук, ассистент 2-й кафедры внутренних болезней БГМУ ***Елена Севировна БЕЛЬСКАЯ****.*

Школа жизни

— В Беларуси уже больше 6 лет существует Лига по борьбе с артериальной гипертензией, которую возглавляет кандидат медицинских наук Татьяна Александровна Нечесова. Идея создания школ принадлежит Т.А.Нечесовой и И.Д.Козлову. Есть приказ Минздрава, которым предусмотрена организация школ АГ в поликлиниках.

Наша школа для больных артериальной гипертензией — первая школа в Беларуси, созданная на базе кардиологического стационара в сентябре 2002 года. За это время беседы-лекции в ней прослушали не только пациенты клиники, которые могут и лечиться, и учиться. Мы полагаем, что сохраняется преемственность стационарного и амбулаторного этапов лечения. Прийти к нам может любой, кто хочет больше узнать об АГ, методах немедикаментозного и медикаментозного лечения, получить рекомендации по снижению факторов риска и другую информацию, — говорит Елена Севировна.

Занятия проводятся в прекрасно оборудованной аудитории: удобная мебель, хорошая наглядная информация. Установлен стационарный аппарат для измерения артериального давления.

Зона риска

— Диагноз "артериальная гипертензия" — это только вершина айсберга, основание которого составляют управляемые и неуправляемые факторы риска, — говорит Елена Севировна. — *К неуправляемым факторам риска относятся* ***наследственная предрасположенность, возраст*** *(чем старше человек, тем выше вероятность появления АГ),* ***пол*** *(у мужчин АГ чаще развивается в возрасте 50—55 лет, у женщин — после наступления менопаузы).*

Но нам бы хотелось обратить внимание на управляемые факторы. А это — стиль жизни человека, то, как он распоряжается этим Божьим даром — здоровьем. Во всем мире медики сошлись во мнении, что к управляемым факторам риска относятся:

— курение,

— малоподвижный образ жизни,

— повышенный вес на фоне несбалансированного, неправильного питания,

— злоупотребление алкоголем,

— употребление поваренной соли в больших количествах,

— стрессовые ситуации.

Елена Бельская уверена, что начинать рассказывать об этом надо с подросткового возраста. Примерно у 30% подростков выявляется высокое давление, и третья часть из них в будущем гипертоники. Здесь есть о чем задуматься и врачам, и родителям, и самим подросткам.

— Задача нашей школы еще и показать людям, что мало давление измерить. Его надо контролировать. А кроме того, мы еще обучаем слушателей самоанализу собственных факторов риска и составлению индивидуального плана оздоровления, — продолжает обучение Елена Севировна.

Врачи диагностируют АГ трех степеней:

1-я — от 140 до 159 мм рт.ст.,

2-я — от 160 до 179 мм рт.ст.,

3-я — от 180 мм рт.ст. и выше.

Кроме определения степени АГ, по рекомендации экспертов Всемирной организации здравоохранения, выделяют низкий, средний, высокий и очень высокий риск развития сердечно-сосудистых осложнений в ближайшие 10 лет. По простому арифметическому подсчету факторов риска и определяются группы риска: низкий риск — отсутствие вышеперечисленных факторов, средний риск — наличие 1—2 факторов, высокий риск — 3 и более факторов. Очень высокий риск определяется при поражении органов-мишеней и наличии ассоциированных клинических состояний. Кроме того, к группе высокого риска относятся пациенты с 3-й степенью АГ.

— В медицине нет понятия "рабочее давление", — предупреждает Елена Севировна. — *Давление может быть оптимальное (менее 120/80 мм рт.ст.), нормальное (120—129/80—84 мм рт.ст.), высокое нормальное (130—139/85—89 мм рт.ст.) и повышенное (140/90 мм рт.ст. и выше).*

Первый звонок

Повышенное артериальное давление (АД) — приспособительная реакция организма на физические нагрузки, стрессовые ситуации, погодные явления. Но у здоровых людей такая реакция бывает кратковременной, не сопровождается неприятными ощущениями, давление быстро и самостоятельно приходит в норму.

На ранних стадиях развития АГ может протекать бессимптомно или проявляться в виде какого-нибудь недомогания (болей в затылке, головокружения, носовых кровотечений, шума в ушах). Хуже, если она никак не проявляется. Да и на вышеперечисленные симптомы многие склонны не обращать внимания или объяснять их случайностью или сменой погоды.

— Как правило, больной обращается к врачу в двух случаях: или он случайно измерил давление, и оно оказалось повышенным; или у него уже осложнение АГ — гипертонический криз, инфаркт, инсульт. А ведь выявить повышенное давление можно на ранних стадиях. Для этого нужно просто его измерить, — говорит доктор Бельская и показывает несколько видов тонометров: привычный с манжеткой, грушей и "циферблатом", электронные варианты, сложный прибор для суточного мониторирования АД. — *На занятиях мы учим правильно измерять АД.*

Что делать?

— Артериальная гипертензия — неизлечимая болезнь. Однако с ней можно и нужно полноценно жить! — уверена доктор Бельская. — **А этого можно достичь только при условии, что пациент доверяет врачу, и они идут в одну сторону. Если иначе — победит болезнь.**

На ранних стадиях АГ назначается немедикаментозное лечение. Оздоровление образа жизни, контроль управляемых факторов риска нередко позволяет нормализовать давление.

Курение. Обязательным условием успешного лечения является прекращение курения. Содержащиеся в сигаретах никотин, смолы, продукты сгорания вызывают изменения липидного состава крови, сужение сосудов, а это способствует повышению АД, развитию и прогрессированию атеросклероза. Даже одна выкуренная сигарета увеличивает риск сердечно-сосудистых осложнений в 2—3 раза.

Употребление алкоголя. *"На занятиях обязательно задают вопрос об употреблении алкоголя, и утверждение врачей, что алкоголь полезен в минимальных дозах, воспринимают как индульгенцию питию",* — сетует Елена Севировна. Понятие "минимальная доза" индивидуальна для каждого человека. Для мужчин она составляет не более 20—30 г в пересчете на чистый спирт (рюмка водки или коньяка, бокал вина, бутылка пива). Для женщин — до 10—15 граммов. Ежедневное употребление алкоголя в больших дозах способствует развитию АГ. У злоупотребляющих алкоголем в 4—6 раз чаще развиваются такие осложнения АГ, как гипертонический криз, инфаркт, инсульт. Кроме того, алкоголь несовместим с некоторыми лекарствами, что затрудняет медикаментозное лечение. Кстати, давление повышается не столько в момент опьянения, сколько во время похмельного синдрома и может спровоцировать развитие гипертонического криза.

Избыточный вес. Ни для кого не секрет, что полные люди имеют букет болезней, прямо пропорциональный их весу. Ожирение является фактором риска развития не только АГ, но и болезней сердца, опорно-двигательного аппарата, сахарного диабета. Способов снижения веса много. Один из главных — низкокалорийная диета, употребление в пищу большего количества овощей и фруктов, рыбы, обезжиренных молочных продуктов. Необходимо стремиться к уменьшению потребления соленой пищи.

"Мы рассказываем нашим слушателям, что при потере всего лишь килограмма лишнего веса систолическое давление снижается минимум на 2—3 мм, диастолическое — на 1,5 мм. А если 10 килограммов?" — улыбается Елена Севировна.

Малоподвижный образ жизни. *"На занятиях мы говорим: не можете изменить привычный образ жизни — уменьшите риски,* — советует Бельская. — *Трудно вам пойти в тренажерный зал или бассейн — больше ходите пешком. Это самая простая физиологическая нагрузка. Размеренная ходьба в течение часа хотя бы 3—4 раза в неделю стимулирует работу сердца, тренирует мышцы, сосуды".*

Кроме того, Елена Севировна рекомендует стремиться к положительным эмоциям: чаще думать о приятном, больше улыбаться, быть терпимее и добрее к окружающим.

Все немедикаментозные методы не теряют актуальности и тогда, когда начинается медикаментозное лечение.

"Зачастую бывает так. Поступает пациент с гипертоническим кризом, доктор его обследует, подбирает лекарства. Давление нормализуется, и пациент, довольный, выписывается. А через месяц-другой вновь поступает с кризом. "Вот, доктор, как же вы меня лечили, если я снова здесь?" — "А какие таблетки и как вы принимали?" — "Какие такие таблетки? У меня ж давление при выписке было нормальное!" Доктору понятно, что это так называемый "синдром отмены". Давление было нормальное потому, что пациент принимал специально для него подобранные препараты, а после выписки самостоятельно отменил себе лечение и спровоцировал гипертонический криз. Ну что стоит выпить таблетку и обезопасить себя на целый день?!" — сокрушается Елена Севировна.

Увы, врачи констатируют отсутствие у многих больных приверженности к лечению. Первое и строгое правило лечения при АГ — обязательный ежедневный аккуратный прием лекарств, тщательно подобранных врачом! При АГ категорически не допустим принцип "соседка посоветовала". Если при применении того или иного препарата проявилось побочное действие (все вероятные побочные эффекты подробно описаны в инструкции-вкладыше) — сообщите об этом врачу, он подберет вам другое лекарство. Но ни в коем случае не отменяйте препарат и не меняйте дозу самостоятельно! Даже кратковременный перерыв в лечении увеличивает риск возникновения осложнений.

В Беларуси производится и используется около 60 антигипертензивных препаратов. Так что есть возможность подобрать лекарства любому человеку с учетом его индивидуальных особенностей.

Школа, до свидания!

"Курс обучения" в этой школе для больных артериальной гипертензией рассчитан на одно занятие.

— Наша главная задача — дать людям информацию об АГ, факторах риска, научить полноценно жить с этой болезнью, убедить оздоровить свой образ жизни, показать, что ответственность за здоровье человека лежит не только и не столько на враче, сколько на нем самом.

— Елена Севировна, а как Вы сами оцениваете результаты деятельности вашей школы?

— О результатах я сужу уже по тому, что на занятия приходят люди, которым посоветовали прийти наши бывшие слушатели. На занятиях, бывает, присутствует по 20—30 человек. Я считаю, что результат есть, если хотя бы каждый десятый задумается. А задумается — обязательно придет к решению, что болезнь лучше предупредить, а если, к сожалению, болезнь уже возникла — эффективно использовать немедикаментозное и медикаментозное лечение и сохранить полноценную жизнь на долгие годы.

Александра ЛОБЗОВА.

Восем самых горкіх і карысных прадуктаў

1. Рэдзька

— паляпшае абмен рэчываў, павышае імунітэт, садзейнічае страваванню, выводзіць лішнюю вадкасць з арганізма.

Аднак нельга ўжываць рэдзьку тым, хто пакутуе на хранічныя захворванні органаў страўнікава-кішачнага тракту альбо нядаўна перанёс інфаркт. Не пажадана харчавацца рэдзькай тым, хто мае дыягназ "гломеруланефрыт".

2. Хрэн

— знішчае хваробатворныя бактэрыі, здымае запаленне.

Ад цёртага хрэну з магазіна карысці мала, для лячэбнага эфекту рэкамендуюць браць свежы корань, церці яго і дабаўляць у масу сок лімона.

Супрацьпаказанні тыя ж, што і ў рэдзькі.

3. Гарчыца

— дапамагае ад нерваў.

4. Грэйпфрут

— для стройнай фігуры.

Грэйпфрут утрымлівае натуральныя рэчывы, якія "спальваюць" жыры. Акрамя таго, ён нармалізуе работу крывяносных сасудаў, абвастрае памяць і ўвагу. Грэйпфрут увогуле лічыцца самым карысным фруктам.

Найбольшая доля карысных рэчываў утрымліваецца ў скуры грэйпфрута і горкіх знешніх перагародках.

5. Кава

для прафілактыкі дыябету.

Супрацьпаказанне: захворванні сардэчна-сасудзістай сістэмы.

6. Чай

для здароўя касцей.

Чай дапамагае змагацца з астэапарозам і іншымі захворваннямі касцей. Акрамя таго, чай узмацняе сценкі сасудаў і стабілізуе артэрыяльны ціск, садзейнічае рассысанню тромбаў, лечыць некаторыя формы алергіі.

Не рэкамендуецца піць пры абвастрэнні язвы страўніка і захворванні нырак.

7. Піва,

каб зберагчы зрок.

Як высветлілі канадскія і амерыканскія вучоныя, антыаксіданты, якія ўтрымліваюцца ў піве, абараняюць клеткі хрусталіка і папярэджваюць узнікненне катаракты.

У Скандынаўскіх краінах піва афіцыйна прызнана антыдэпрэсантам. Ну а прастуджанае горла Вы, напэўна, і самі не раз лячылі цёплым півам.

Найбольш карысныя — цёмныя гатункі піва. Але памятайце, што вучоныя раяць не ўжываць больш за 0,5 літра піва ў дзень.

8. Цёмны шакалад

— для папярэджання сардэчных захворванняў і ўзмацнення сасудаў.

Акрамя таго, кафеін і тэабрамін, якія ўтрымлівае ласунак, стымулююць працаздольнасць і творчую актыўнасць чалавека.

В ЯБЛОЧКО!

По ком звонит колокол?

18 марта в российском Ханты-Мансийске 9-м этапом Кубка мира биатлонисты завершают свой сезон, который для белорусской сборной оказался очень непростым, противоречивым и, будем откровенны, крайне неудачным.

Коней на переправе, как оказалось, меняют, и при этом очень часто. Туринская Олимпиада, ставшая, можно сказать, перевалом для белорусских стреляющих лыжников, показала, что процесс вливания "свежей крови" в мужскую и женскую команды жизненно необходим, но отнюдь не безболезненен.

Если за промахи Олимпиады в Солт-Лейк-Сити со своей должностью расстался старший тренер мужской команды **Владимир Махлаев**, то за промахи в Турине полетели уже две "головы" — были отстранены от должностей и мужской тренер **Юрий Альберс**, и женский — **Николай Захаров**. Причем после Игр министр спорта и туризма **Александр Григоров** заявил, что был свидетелем того, что женская биатлонная команда прямо в период соревнований отказалась работать с Захаровым.

Главный тренер сборной **Александр Попов** тогда попенял спортсменов: *"В принципе, болезнь спортсменов в том, что они считают возможным критиковать и оценивать других. А я считаю, что спортсмены должны прежде всего отвечать за свою работу. А какая она у них? Стрелять, бежать, тренироваться и быть здоровым".*

Новыми наставниками у женщин был назначен **Андриан Цыбульский**, мужчин пригласили тренировать 60-летнего российского специалиста **Евгения Колокольникова** (первого иностранца за всю историю белорусского биатлона), который ранее занимался мужской сборной России. После переезда в Беларусь место Колокольникова у россиян занял **Владимир Малкин** (его, белорусы, кстати, тоже приглашали к себе), и в этом сезоне российские мужчины-биатлонисты достигли прямо-таки небывалых высот!

А белорусы?.. Что тут говорить, если на чемпионате мира в эстафете наши спортсмены заняли "почетное" 20-е место. Всплеск Рустама Валиулина на одном из последних этапов Кубка мира в феврале (5-е место в индивидуальной гонке на 20 км) — скорее исключение, нежели правило. В остальном наши биатлонисты стабильно не грели душу, не радовали глаз белорусского болельщика. После ухода из белорусского спорта наших именитых **Олега Рыженкова, Владимира Драчева, Вадима Сашурина** и перебравшегося в Украину **Алексея Айдарова** в белорусском мужском биатлоне зазияла дыра. Ни **Александр Сыман,** ни **Сергей Новиков**, ни **Виталий Чернышев** с **Сергеем Дашкевичем**, ни **Евгений Миклашевский** с **Евгением Жулевым** не могут показать сегодня стабильные результаты хотя бы на уровне десятки лучших.

С девушками-биатлонистками в ноябре минувшего года у главного тренера Александра Попова и вообще наступили критические дни, когда к ушедшей в декретный отпуск **Ольге Назаровой** добавилась еще и **Екатерина Иванова**, приславшая наставнику накануне очередного этапа Кубка мира эсэмэску на мобильный телефон: *"На меня не рассчитывайте, я беременна".* К двум беременным биатлонисткам добавилась и экс-украинка **Алена Зубрилова**, которая объявила о завершении карьеры.

И груз ответственности снова лег на "легионерок" (стало как-то уже привычно, что о белорусских воспитанницах биатлона мы уже почти не вспоминаем) — 28-летнюю воспитанницу российского биатлона **Ольгу Кудряшову**, юную **Дарью Домрачеву**, которая, хоть и родилась в Беларуси, но вернулась на Родину из Ханты-Мансийска всего два года назад, и экс-россиянку **Наталью Соколову**. И девушки порадовали перспективами, а Наталья Соколова даже завоевала единственную "бронзу" на 10-километровой гонке этапа Кубка мира в словенской Поклюке. Что касается "горсти" медалей, завоеванных белорусами на чемпионате Европы в болгарском местечке Банско, то спортивная газета "Пресс-бол" метко "окрестила" это достижение "БанСковским евро-кредитом под льготный процент конкуренции".

Не нужно быть семи пядей во лбу, чтобы понять — после сезона снова возможны тренерские перемены. Главный тренер сборной **Александр Попов** уже заявил: *"Мы надеялись, что новый тренер, российский специалист, опытный, давно работающий в биатлоне, поможет ребятам поступательно подняться и занимать более достойные места. Но, к сожалению, на сегодняшний момент произошел не шаг вперед, а несколько шагов назад. Думаю, в конце сезона по итогам всех выступлений разберемся..."* **Евгений Колокольников** тоже нашел что ответить: *"Если мне придется весной уехать из Беларуси, Наталью Соколову я заберу".*

И ведь заберет! А мы, чтобы залатать дыры, будем снова искать и приглашать в Беларусь новых спортсменов из ближнего зарубежья, возможно, будем зазывать новых российских тренеров. Так ведь проще. И своих готовить не надо, и вину в случае чего можно свалить на "чужаков".

Алесь СИВЫЙ.

ВОКРУГ СПОРТА

Удар ниже пояса

Руководство Международной федерации любительского бокса приняло решение отозвать у Москвы право на проведение мирового первенства 2007 года, передает "Ассошиэйтед Пресс".

Президент АИБА Кин Чуо Ву заявил, что Федерация бокса России не смогла гарантировать выполнение ряда требований, несмотря на помощь со стороны АИБА.

По информации агентства, причиной отзыва права на проведение мирового первенства стал отказ Федерации бокса России предоставить банковские гарантии на сумму 1,5 миллиона долларов.

Чемпионат мира в Москве должен был пройти с 15 по 30 сентября нынешнего года. Теперь российская сторона рассматривает возможность обращения по данному делу в Спортивный арбитражный суд в Лозанне.

Махнул клюшкой на 80 тысяч долларов

Руководство Национальной хоккейной лиги приняло решение отстранить от матчей до окончания сезона игрока "Нью-Йорк Айлендерс" Криса Саймона. Хоккеист получил 25-матчевую дисквалификацию за удар клюшкой в лицо, нанесенный игроку "Нью-Йорк Рейнджерс" Райану Холлвегу, передает "Ассошиэйтед Пресс".

Крис Саймон в команде выполняет роль "тафгая" (хоккеиста, призванного защищать игроков команды от грубой игры соперников), и его дисквалификация стала самой длинной в истории НХЛ. Из-за штрафа форвард "Айлендерс" потеряет 80,2 тысячи долларов, которые будут вычтены из его заработной платы.

Ничего себе контракт!

Полузащитник английского футбольного клуба "Манчестер Юнайтед" Криштиану Роналду подписывает новый контракт, который сделает его самым высокооплачиваемым игроком команды.

Зарплата португальца будет составлять 232 тысячи долларов в неделю, а контракт будет действовать до конца июня 2012 года.

Общая сумма нового соглашения футболиста с "Манчестер Юнайтед" составит 58 миллионов долларов.

Подготовил Алесь ФЕДОРОВ.

ПЕРСОНА

Валерый СМІРНОЎ:

«Такіх, як Грабоўскі, больш можа і не быць...»

Валерый Смірноў — хакейны трэнер. Ягоныя выхаванцы выступаюць у кожнай камандзе Экстралігі — найвышэйшага хакейнага дывізіёна Беларусі. Але ён ніколі не марыў быць галоўным трэнерам "дарослай" каманды, яго прызванне — праца з дзецьмі. Па выніках 2002 года Смірноў быў прызнаны лепшым трэнерам хакейнай школы СДЮШАР, дзе зараз і працуе.

Менавіта дзіцячы трэнер закладвае падмурак, на якім вырастае хакеіст-прафесіянал. Сярод яго выхаванцаў — беларускі хакейны вундэркінд Міхаіл Грабоўскі, які зусім нядаўна дэбютаваў у Нацыянальнай хакейнай лізе.

Перад сустрэчай з Валерыем Смірновым думалася, што гаворка будзе толькі пра Мішу. А на самай справе атрымалася не зусім так...

— Мішку Грабоўскага я памятаю зусім маленькім, — гаворыць Валерый Кузьміч. — Яго ў школу "Юнацтва" прывёў бацька. Хлопчыку было гадоў пяцьшэсць. Сказаць, што ён нечым адразу вылучаўся сярод сваіх аднагодкаў, — не скажу. Але тое, што быў працаздольны і нахрапісты, — не адняць. Усе перааранацца пойдуць, а ён пад'едзе і гаворыць: "Дзядзя трэнер, можна я яшчэ пакатаюся ды ў вароты пакідаю". Я дазваляў. Хакеіста Грабоўскага мы з вамі маглі б і не ведаць. Мішка, калі маленькі быў, разрываўся — ён яшчэ і вялікім тэнісам займаўся. Але ў рэшце рэшт хакей перамог. Думаю, з-за таго, што гэта каманды від спорту, а Міша — чалавек калектыву.

— Валерый Кузьміч, Вы, напэўна, і не думалі, што Ваш выхаванец Міша Грабоўскі ў НХЛ згуляе?

— Ведаеце, аб Нацыянальнай хакейнай лізе кожны хакеіст марыць. Дамагаюцца гэтага адзінкі. Не тое каб Міша гэтага больш за іншых хацеў, проста так сталася. Дзякуючы яго намаганням. І мне вельмі непрыемна чытаць у газетах, што Грабоўскі, трапіўшы ў Амерыку, забыўся на Беларусь. Маўляў, ён зорную хваробу падхапіў. Гэта не так! Міша на пляцоўцы баец, а ў жыцці — спакойны і добры хлопец. Ён яшчэ многага даб'ецца.

І за зборную гуляць ён прыязджае з задавальненнем. Паверце мне, ён, ад'язджаючы ў Амерыку, сабраў усіх трэнераў, хто з ім працаваў, і наладзіў развітальную вячэру. Было прыемна. Сабраліся мы ў "Ракаўскім бровары", пасядзелі, піва папілі, пагаварылі. Пажадалі хлопцу добрага шляху. І зараз сувязі не губляем.

— Валерый Кузьміч, пагадзіцеся — такіх, як Грабоўскі, сапраўды адзінкі, хаця хакею ў нашай краіне надаецца павышаная ўвага. Нават кіраўнік дзяржавы некалькі разоў на тыдзень гуляе, прыклад падае. Чаму сродкі, якія ўкладаюцца ў хакей, не даюць вялікага выніку? Дзе новыя імёны? Чаму наша зборная які ўжо год запар трымаецца амаль на ветэранах?

— Тут я з вамі крыху не згодны. Апошнім часам у хакей укладаюцца шалёныя грошы. І вынікі ёсць. "Юнацтва" выйграла кантынентальны Кубак, зборная няблага выступае. Але грошы ў асноўным укладаюцца ў прафесійныя клубы. Яны і даюць вынік. У той жа час у сучаснага беларускага хакея ёсць адна бяда: усе хочуць, каб вынік быў атрыманы тут і зараз. Працаваць на перспектыву не вельмі любяць.

— Вам як трэнеру, які працуе з дзецьмі, напэўна, добра вядома становішча ў гэтай галіне...

— Дзіцячы хакей развіваецца, дзякуючы энтузіястам, няблага. Хакей — дарагі від спорту. Для сямігадовага хлопчыка канькі, шлем і клюшка каштуюць 150 долараў. Экіпіраваць дзіця — клопат бацькоў. А вось аплата працы дзіцячага трэнера — турбота дзяржавы, у нашай краіне яна пакідае жадаць лепшага...

— Таму і маладых трэнераў не так шмат, як хацелася б?

— Шкада, але гэта так. Як пражыць на 300—400 тысяч у месяц, а менавіта столькі атрымлівае дзіцячы трэнер? Скажыце мне, як? Асабіста я дзяцей трэніраваў таму, што грошы для мяне не галоўнае ў жыцці. Я ад сваёй працы асалоду атрымліваю. А ці хопіць гэтых грошай маладому трэнеру, у якога, напрыклад, жонка цяжарная? Не. Таму і наш фізкультурны універсітэт апошнім часам не выпускае трэнераў. Дакладней, людзі дыпломы атрымліваюць, а ў прафесію не ідуць. Вось так і жывём. І ўвогуле крыўдна, калі ты трэніруеш чалавека да 12—13 гадоў, а яго ў гэтым узросце ў Расію забіраюць. Вось так мы таленты і губляем. Праз 6—7 гадоў яму грамадзянства расійскае зробяць — і ўсё. Мы, праўда, таксама "пачкамі" расіян абеларушваем. Праўда, едуць да нас, як правіла, не зусім высакакласныя хакеісты. Вы толькі ўявіце ўзровень, калі на абсягах неабдымнай Расіі чалавек не змог знайсці сабе каманду!.. Вось і едуць яны да нас. У сваю чаргу свае, мясцовыя, аказваюцца на хакейных задворках. Многія рана завязваюць з хакеем...

— Мабыць, менавіта таму Вы не з'яўляецеся прыхільнікам ідэі аб'яднання двух мінскіх клубаў дзеля выступлення на чэмпіянаце Расіі?..

— Гэта ж утопія! Па сутнасці, мы губляем хакейны суверэнітэт, уліваючыся ў чэмпіянат суседняй краіны. Тым больш што ў нас ужо быў вопыт выступлення ў Міжнацыянальнай хакейнай лізе, калі расіяне ў адзін цудоўны момант паказалі нам на дзверы. За 15 гадоў мы стварылі свой самабытны чэмпіянат, а зараз усё ломім сваімі ж рукамі. І я не веру ў тое, што ў беларускім суперклубе будуць гуляць маладыя беларускія хакеісты. Ізноў жа, усе будуць прагнуць выніку тут і зараз. А моладзь, якая будзе выступаць на чэмпіянаце Беларусі, не будзе мець гульнявой практыкі на належным узроўні. Таму што ўзровень унутранага першынства панізіцца. І з такім падыходам новых зорак узроўню Мішы Грабоўскага мы выхаваем ой як не хутка...

Віталь ГАРБУЗАЎ.
Фота аўтара.

ГАЗЕТА — ЧЫТАЧЫ

Нам нельга разлучацца!

Сапраўды, каб дабіцца лепшага жыцця, каб выратаваць Беларусь, нам нельга разлучацца!

Хто не зрабіў **перадаплату** за нумары II квартала — не спазніцеся.

Агітуйце за "Народную волю" блізкіх, суседзяў, сяброў па працы, вучобе.

А чаму б не аформіць **перадаплату** за будучыя нумары для таго, каго Вы збіраецеся віншаваць з днём нарадзінаў ці з нейкай іншай нагоды?

Ведаеце людзей, якія з задавальненнем чыталі б "Народную волю", але, на жаль, у іх цяжкае фінансавае становішча? Калі ласка, дапамажыце ім аформіць **перадаплату**, ваша дабрачыннасць адгукнецца шчырай удзячнасцю ў сэрцах тых, каму Вы зрабілі дабро.

Каб аблегчыць вашы клопаты, у чарговы раз друкуем узоры плацежкі і абаненцкай карткі.

Для тых, хто толькі-толькі вырашыў стаць чытачом "Народнай волі", паведамляем: каб зрабіць **перадаплату** за нумары наступных месяцаў (можна нават да канца паўгоддзя), **тэрмінова** наведайце любы філіял "Беларусбанка", а там, дзе іх няма, — любое паштовае аддзяленне. Мінчане могуць аператыўна зрабіць **перадаплату** праз рэдакцыйны офіс (вул.Энгельса, 34а) альбо пазваніць па тэлефонах: 206-63-93 ці 206-68-71. Пасля званка да Вас прыйдуць нашыя валанцёры з новымі нумарамі газеты і дапамогуць аформіць **перадаплату** за любы тэрмін.

Нагадваем: сума **перадаплаты** за месяц ранейшая — **9500** рублёў для індывідуальных чытачоў і **15.000** рублёў для арганізацый, прадпрыемстваў, устаноў, фірм (за два месяцы адпаведна 19.000 і 30.000 рублёў). Банкаўскія рэквізіты "Народнай волі" такія:

УП "Народная воля": р/р 3012006535014, ААТ "Прыорбанк", ЦБП 113, код 749, УНН 100961759.

У чарговы раз звяртаем увагу на тое, што перасылаць у рэдакцыю трэба не толькі копію плацежнага дакумента, але і запоўненую **АБАНЕНЦКУЮ КАРТКУ,** узор якой друкуем і ў сённяшнім нумары. Зноў жа: запаўняйце выразна, пажадана друкаванымі літарамі. Разумеем: для Вас, шаноўныя чытачы, гэта дадатковыя цяжкасці. Але што зробіш: каб Вы своечасова атрымлівалі газету, мы вымушаны звяртацца з такой просьбай.

Вы — з «Народнай воляй», «Народная воля» — з Вамі!

0402280179
ИЗВЕЩЕНИЕ

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759

(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за март, апрель, май, июнь 2007 г. (ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

Кассир

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759

(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за март, апрель, май, июнь 2007 г. (ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

КВИТАНЦИЯ

Кассир М.П.

* Заполняется только при осуществлении операции по уплате налогов

Абонентская карточка

на номера газеты «Народная воля»
за март, апрель, май, июнь 2007 года
(ненужное зачеркнуть)

Заполняется отчетливо печатными буквами и обязательно отправляется в редакцию с копией платежного документа

фамилия

имя **отч.**

индекс почтового отделения

область

район

название населенного пункта

город, городской поселок, поселок, деревня (нужное — подчеркнуть)

улица
пр-т
переулок *(нужное — подчеркнуть)*

дом *а,б,в,г* **корп.** **кв.**

(Примечание: в случае получения газеты через абонентский ящик обязательно укажите индекс и адрес почтового отделения)

МАЗАІКА

Два сярэбраныя медалі прывезлі з чэмпіянату свету па фрыстайле, які праходзіў у Італіі, беларускія спартсмены.

На другі прыступак п'едэсталу падняліся Асоль Слівец і Дзмітрый Дашчынскі. Усяго ж у ліку дванаццаці лепшых аказаліся 4 беларускія спартсмены.

***

У Чырвонай паляне ў Сочы адкрыты беларускі гарналыжны курорт "Беларусь".

Комплекс будзе выкарыстоўвацца не толькі для адпачынку турыстаў, але і для падрыхтоўкі беларускай алімпійскай зборнай. Зараз там знаходзяцца на аздараўленні дзеці з чарнобыльскіх рэгіёнаў.

***

Футбаліст кіеўскага "Дынама" Валянцін Бялькевіч правёў 555-ы матч на вышэйшым узроўні і стаў лідэрам клуба Сяргея Алейнікава.

Нагадаем, што ў клуб уваходзяць беларускія футбалісты, якія правялі 500 і больш сустрэч на вышэйшым узроўні.

***

На міжнародным турніры па вольнай барацьбе, які прайшоў у італьянскім Ліда-ды-Осція, беларускія спартсменкі падымаліся на п'едэстал гонару пяць разоў.

Вольга Хілько (63 кг) заняла першае месца, Марыя Ягорава (59 кг), Ірына Цыркевіч (67 кг) і Васіліса Марзалюк (51 кг) заваявалі сярэбраныя медалі, а Марына Маркевіч (51 кг) стала бронзавай прызёркай.

Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 206-68-71.
Тэл./факс рэкламнага аддзела: 206-69-04, 206-69-06.
E-mail : nv@promedia.by
http://www.nv-online.info
Індэкс 63222

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб'явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай.
Пасведчанне аб рэгістрацыі перыядычнага выдання №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.).
Надрукавана ў ТАА "Типография Михайлова - С", 214020, г.Смаленск, вул. Шаўчэнкі, 86. Па заказе ТАА "Типография Михайлова", 214000, г.Смаленск, вул. Кастрычніцкай рэвалюцыі, д.38, кв.54. Падпісаны ў друк 14.03.2007 у 16.00. Аб'ём 4 друк. аркушы. Тыраж: 11 000 экз. Заказ №